



КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Јо 14,6

Брой 5 (1426)

София, май 2009 г.

Цена 0.50 лв.

Три погледа
към двамата свещеници

Господ те призова, защото те обича...

18 април 2009 г. - един прекрасен ден
за Никополската епархия

На този ден в светилището на блажения Евгений Босилков в Белене - в черквата „Рождение на Света Дева Мария“, бяха ръкоположени за свещеници дяконите Койчо Димов и Стражил Каваленов. Това сториха епископът на Никополската епархия Петко Христов, епископът на Софийско-Пловдивската епархия Георги Йовчев и апостолическият нунций в България архиепископ Януш Болонек.

На литургията от 11 часа бяха дошли много гости на отец Койчо и отец Стражил - техни колеги семинаристи от Италия, вярващи от енория „Свети Марко“ в Рим, гости от Словения, техните семейства и близки. Специални гости бяха ректорът на Папския колеж „Русикум“ отец Алоиз Цвикъл и отец Пино Пулчини - духовни ръководители на отец Койчо и отец Стражил. Свещеници и вярващи от трите епархии в България участваха в празничната литургия.

Месата започна с внушилно шествие от епископи, свещеници и дякони. В началото на ръкополагането двамата кандидати бяха повикани от епископа, а отец Ремо Гамбакорта,vikar на никополския епископ, препоръча отец Койчо и отец Стражил на епископ Петко.

В своята проповед епископ Петко даде много наставления на двамата кандидати как

да бъдат добри свещеници и да се грижат за Божия народ. „Свещениците са посредници на вратата и любовта, пратеници на Исус Христос - каза той. - Свещениците съобщават на всеки човек и народ Благата вест и ги поучават в Евангелието. Те дават благодатта на Бог чрез светите тайнства. Енорията е семейството на свещеника - продължи монс. Петко, - а свещеникът е слуга на Бог в духовно отношение. „Както ме прати Отец, тъй и аз ви пращам“ - е казал Исус Христос. И още: „Който вас приема, Мене приема.“ Христос ви изпраща сред хората - каза в заключение епископът, - вие сте негови посланици и ще вършите това, което би вършил Исус Христос.“

След проповедта литургията продължи с обещанията на двамата кандидати пред епископа за вярност и послушание. Литаниите към всички светци бяха прекрасно изпълнени от солист и от хора на енорията. След тях епископ Петко възложи ръцете си над отец Койчо и над отец Стражил, а след него същото направиха епископ Георги, архиепископ Болонек и всички свещеници на олтара.

Двамата свещеници бяха облечени в богослужебни дрехи - стола и пианета, и помазани със свето миро от епис-

[На стр. 4](#)



Лука де Моралес - „Възнесение“

Силата на Църквата идва от Христос

Между посланията на свети апостол Павел има две, които в известен смисъл могат да бъдат определени като близнаки - това са посланията към колосяни и към ефесяни. И в двете има изрази, които се намират единствено в тях, и математически погледнато, повече от една трета от думите в посланието към колосяни се намират и в това към ефесяни. Например ако в посланието към колосяни четем: „... учете се и се вразумявайте един други с псалми, славословия и духовни песни, като с благодарност възпявате Господа в сърцата си“ (Кол. 3, 16), то в ефесяни се препоръчва „... като се назидавате сами с псалми и славословия и с песни духовни, пеейки и възпявайки в сърцата си Господа“ (Еф. 5, 19). Ние можем да размишляваме върху тези думи - сърцето трябва да пее както и устата чрез псалми и химни, за да се влезе в традицията на молитвата за цялата Църква от Стария и Новия завет. Ние разумяваме, че

[На стр. 5](#)

Духовни упражнения за семейства във Варна

На 27, 28 и 29 март се провеждаха духовни упражнения за семейства във Варна, организирани и ръководени от отец Яцек. За успешното преминаване на упражненията изказваме огромна благодарност на полския почивен дом, намиращ се в курорта „Св. Константин и Елена“, който за трета година предоставя базата си. Огромна благодарност и на двете полски семейства, които също за трета година идват, за да са в помощ на растежа на християнските семейства. В помощ бяха и свещениците отец Яцек, отец Благовест, отец Ремо, отец Войтек, дякон Стражил и сестра Кати от Белене, на които също благодарим за проведените разговори с нас и за получените съвети. На тази среща присъстваха семейства от енории в село Малчица, Белене, София, Свищов, Бърдарски геран и Варна. Темите, разглеждани досега, бяха: „Заха-

Житница

Благотворителен великденски концерт



Благотворителен великденски концерт на децата от ОУ „Христо Смирненски“ в с. Житница се състоя на 16 април от 19,00 часа в енорийската за па. Благотворителните концертни изяви вече могат да бъдат определени като традиция в дейността на ръководството и учениците в училището. Началото бе поставено

през 2008 г. с две инициативи: за Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост - 24 май, и за Рождество Христово. Тържеството тази година по повод Възкресение Христово е още един празник, който носи много радост както на учителите и учениците, така и на

[На стр. 2](#)



[На стр. 6](#)

Салезианите на Дон Боско с нов сайт

www.salezianibg.com

На 12 април т. г. салезиани-
те на Дон Боско в България
пуснаха за първи път своя нов
сайт в интернет. Сайтът е раз-
нообразен и в него можете да
намерите много информация,
свързана с делото на отците
салезиани в България. Тук има
информация за всяка енория
(Казанлък, Стара Загора, Ям-
бол и Габрово), както и разгли-
сане на службите през сед-
мицата и на всички събития,
които предстоят, също така
адресите и телефоните на
енорийските храмове.

В новия сайт има място и за
младежите. Там те могат да
намерят покани за предстоя-
щи срещи, лагери, духовни уп-
ражнения или международни

събития.

Аниматорите - младежите,
които се занимават добровол-
но с децата, също имат свое-
то място в сайта, където мо-
гат заедно да обменят опит и
имат достъп до материалиите
от аниматорските курсове.

Всеки момент, прекаран със
салезианите, е запечатан със
снимки, които можете да раз-
гледате във фотогалерията
на самия сайт.

Със старта на новата интер-
нет страница отците салезиа-
ни предлагат едно състезание
за всички млади хора, които
искат да се запознаят с живо-
та на техния настоятел Дон
Боско, със салезианското об-
щество, с тяхната история и с
всичко, свързано с тяхната мисия.
Участниците, събрали
най-много точки, ще получат
награда.

Повече информация, свър-
зана с играта, можете да на-
мерите в нашият сайт:
www.salezianibg.com

2
ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1426)
май 2009 г.

Благотворителен великденски концерт

От стр. 1
техните близки. Чрез тези ини-
циативи се набират и средст-
ва за обновяване на матери-
алната база. През 2008 г. бе
извършена цялостна подмяна
на дограмата на сградата. С
това не се изчерпват усилията
за подобряване на условията,
в които се обучават деца-
та. Събраните средства от
концерта за Възкресение ще
послужат за подобряване на
условията вътре в класните
стани. „С общи усилия, с много
труд и за кратко време постиг-
нахме добри резултати“, из-
тъкна директорката на учили-
щето г-жа Н. Петрова. Тя спо-
дели, че децата подхождат
отговорно и участват с енту-
сиазъм в проявите; например
всички техни предложения са

вклучени в програмата на великденския концерт. Дирек-
торката изрази благодарност към енорийския свещеник отец Христо Табаков и към сестрите францисканки за тяхната подкрепа.

Училището в с. Житница е създадено през 1882 г. Две монахини францисканки са обучавали момчетата и един народен учител е преподавал на момчетата. През 1917 г. е основано килийно училище, а през 1930 г. е открито класно училище, носещо името „Царица Иоанна“. След 9 септември 1944 г. то е преименувано в народно основно училище „Христо Смирненски“. Сегашната сграда е построена през 1982 г. с доброволния труд на цялото население.

Жана СТОЕВА

няват задължението, което са избрали след ръкоположе-
нието си. Както в катедралния
храм в Пловдив, така и във всички католически енории
вечерта бяха отслужени
литургии, посветени на Тайната
вечеря. С вечерното бо-
гослужение се поставя и на-
чало на пасхалното тридне-
вие. По традиция монс. Йов-
чев изми нозете на 12 младе-
жи - така, както го е напра-
вил Иисус със своите апостоли
по време на Тайната вече-
ря. Освен в Пловдив търже-
ствени литургии за Велики чет-
въртък бяха отслужени във
всички католически енории в
страната.

•••

Така беше и в енория „Успе-
ние Богородично“ в село Житни-
ца. По стара традиция в
енорията по особен начин се
отслужва литургията за Тайната
вечеря. Както се знае, по
време на службата се възпол-
нава моментът, когато Иисус
установява тайнствата Евха-

Състезание „ДОН БОСКО,,

По случай 150 години от основаването на

Салезианите и 15 годишното присъствие на

отците Салезиани в България

Състезанието ще започне на 24 май на
празника на Дева Мария, помощница на
християните. Всички, решихи успешно
задачите в интернет и събрали
най-много точки ще получат награда.
Повече информация търсете в новият
сайт на Салезианите:

www.salezianibg.com



15 години в България

Състезанието
ще се проведе
от 24.5. до 30.10. 2009

Играчите ще бъдат разделени
на две възрастови групи А и Б.
Група А, за младежи до 17 години
Група Б, за младежи над 17 години



Обяд за бедни

Във връзка с Възкресение
Христово „Каритас“ „Свети Йо-
сиф“ - София, организира на
13 април 2009 г. празничен
обяд за най-бедните енории-
ши в помещенията на Пасто-
ралния център на енория „Све-
ти Йосиф“. Средствата бяха
събрани от братята и сестри-
те от III францискански ред от
енориашите на празника
Връбница. На обядът присъст-
ваха 44 възрастни, болни и са-
мотни хора. На празничната
трапеза освен вкусни блюда
не липсваха и традиционните
козунаци и писани яйца. По
традиционната обяд започна с благослов на храната
и на присъстващите. Тази
година той беше извършен от
отец Мариуш Полцин, OFMSap.,
енорийски свещеник, заедно с дякон Елко Тер-
зийски, OFMSap.

„Каритас“ искрено благода-
ри на дарителите, на органи-
заторите и на доброволците.

Искра ЯКОВА

Среща на богопосвещените в България

„Не планирайте много, а правете това, което е по силите ви“

Срещата беше организирана
така, че след изказванията на
водещите имаше работа по гру-
пи, където монасите и монахи-
ните можеха да размишляват и
обсъждат темата на срещата.
След работата по групи бе от-
служена литургия по изложен об-
ред. По време на литургията
mons. Христо Пройков прочете
писмото на папа Бенедикт XVI и
подтикна всички присъстващи
да останат верни на папата и да
се молят за него в това трудно
време. Епископ Пройков даде
предложение да се напише пис-
мо и да се изпрати на Светия
отец и така да изкажем своята
вярност и единство с него
(писмото четете на стр. 9).
След литургията обядвахме за-
едно, а после имахме общо събр-
ание, на което представители
на различните групи изнесоха
най-важните заключения от
съвместната работа. Всички бя-
хме единодушни в заключение-
то: „Искаме да направим много,
а възможностите са малки.“
След тези заключения монс.
Петко Христов ни посъветва: „Не
планирайте много, а правете то-
ва, което е по силите ви.“

Срещата продължи цял ден,
в който всеки от нас имаше
възможността да се обогати и
запознае с апостолата на другите
конгрегации и да се под-
сили духовно за една още по-
добра и плодородна апостол-
ска мисия.

**Сестра
М. Божена НОВОСЕЛЕЦ, МС**

Пасхално тридневие в Пловдив и Житница

са, като енориашите имаха
възможност да обожават Иисус
в Светото причащение, поставе-
но в тъмница.

На Разпети петък след мол-
итвите и набожността на
Кръста по улиците на селото
се проведе Кръстен път с 14
спирания. После свещеникът
и вярващите се върнаха в храма,
където причастието беше
преместено на другия страни-
чен олтар, който бе направен
като гроба Господен. Там ос-
тана до събота, когато от 20
часа започна „дългата“ литур-
гия - със запалване на огъня и
пасхалната свещ. По време на
тази служба вярващите под-
новиха кръщените си обеща-
ния. На сутринта на **12 април**
- Възкресение Христово, бяха
отслужени две литургии - от 8
и от 10 ч. След първата литур-
гия имаше кратко шествие
пред храма със Светото при-
чащение, пасхалната свещ и
кръста Господен. И след две-
те литургии енорийският све-
щеник благослови храната,
която богомолците отнесоха
по домовете си.

Иван КЪРЧЕВ

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)



Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин платина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail:istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Франция. Информационната служба на светилището на Дева Мария в Лурд съобщи окончателните данни за масовото посещение по случай 150-годишния юбилей. За пръв път е достигнат рекорд от над 18 млн. поклонници, посетители и гости - 8 млн. французи, 6 млн. италианци, 2 млн. испанци, 1 млн. германци и над 2 млн. души от други страни от целия свят. За пръв път в светилището са били препълнени помещенията за подслоняване и всички градски хотели. Използвани са над 3 млн. свещи, 270 хиляди факли за нощи процесии. Апогей на юбileя е първото посещение на Бенедикт XVI в Лурд като папа и присъствието на над 800 хиляди богоомолци на тържествената литургия. Всяка година Лурд обикновено се посещава от над 8 млн. поклонници, гости и туристи от целия свят.

+++ Комисията на католическите епископски конференции е получила нов двуетажен дом за общи събрания. Домът разполага с офиси, библиотека и параклис. Той е разположен близо до европейския парламент в Страсбург. Президент на комисията е д-р Адрианус ван Луен.

Мексико. Мексиканците, работещи в САЩ, редовно изпращат милиони долари за семействата си, но не забравят и поддръжката си за местните черкви във вид на дарения. От над осемте милиона мексиканци, работещи в САЩ, повече от седем милиона са католици и изпращат всеки месец 100 млн. долара за Мексико.

Австрия. С възпоменателна литургия във виенската катедрала „Свети Стефан“ бе отбележана 75-годишнината от наложението през 1932-1933 г. от Сталин „голодомор“ (гладна смърт) за украинските католици. За една зима са починали от глад над пет милиона украинци. На службата са присъствали повече от пет хиляди католици от западен и източен

обред.

Италия. На възпоменателна литургия в неаполската катедрала „Свети Януарий“ кардинал Крешенцио Сепе е прочел пред пет хиляди богоомолци списък на 500 убити от италианската мафия. Той се обърнал към мафиотите с думите: „Тази препълнена катедрала доказва, че ние никога нямаме да се помирим с неправдата. Осьзнайте се! Обърнете се! Идва Второто пришествие!“

САЩ. Монахинята от САЩ д-р Мери Клеър Майер - генерална настоятелка на общността „Апостолки на Светото сърце Исусово“, е натоварена от папа Бенедикт XVI да извърши официална апостолическа визитация на всички католически женски ордени и конгрегации в САЩ, за да се запознае с монахините. Днес в страната служат над 40 монашески общества с повече от 80 хиляди монахини. От 300-милионното население на САЩ над 80 милиона са католици.

Полша. Председателят на полската комисия за провъзгласяване за блажени епископ Тадеуш Перонек заяви, че Ватикан ще провъзгласи папа Йоан-Павел II за блажен на 2 април 2010 г., т.е. точно пет години след неговата смърт.

Ирак. Католическият архиепископ на Мосул за сирийците д-р Бейзил Джордан Касмуса е заявил, че е учреден Съвет на Християнските църкви в Ирак. В съвета влизат Католическата, Православната и Протестантската църква. Той ще отговаря за цялостната дейност на всички християни в страната.

Индия. Конгрегацията „Мисионерки на милосърдието“ на Майка Тереза е избрала нова настоятелка - германската монахиня д-р Мери Према. Тя ще наследи досегашната - 75-годишната Нирмала Йоши, която се оттегля по здравословни причини.

Испания. Хиляди демонстранти в цяла Испания протестираят срещу проектозакона за абортите. Само в Мадрид в такава демонстрация са участвали над 100 хиляди души. В 50 други големи градове също остро са протестирали под мотото „Поход за живот“. От 45-ми-

лионното население на страната над 40 милиона са католици.

Англия. Британските медии съобщават за напрежение в кралското семейство. По-малкият син на принц Чарлз - Уилям, често посещавал увеселителни младежки заведения, където се събират девойки и младежки католици. Уилям се похвалил на баща си, че имал приятелки и приятели католици и че прекарвал много приятно в тяхната компания. Принц Чарлз бил доволен от това приятелство на сина си, но деликатно му напомнил, че може да дружи с всички девойки и младежки католици, но само на приятелски начала. Не бива да се влюбва в девойки католички, камо ли да се ожени за католичка. Законите на Англия не позволяват на наследници на британския престол да се женят или омъжват за католици. Младият Уилям, отчасти запознат със строгия закон, попитал баща си: „А ако се влюбя в някоя девойка, защо да не се оженя?“ Принц Чарлз му отговорил: „Нямащ право. Законът забранява и ако се ожениш за католичка, ще бъдеш лишен от кралско наследство!“ „Кой глупак е измислил този закон? - се почудил Уилям. - Девойките и младежите католици са много повъзпитани от другите, а католичките са най-красивите англичанки!“ Принцът се съгласил със сина си, но изтъкнал, че законът си е закон, макар и стар и анахроничен. Тогава младежът се заканил: „Ще помоля баба, кралицата, да промени този чудноват и глупав закон.“

Германия. Всяка година все повече младежи се включват на литургите като министранти. Днес над 440 хиляди германски младежи, от които 52 на сто момичета, помогат на местните енории. Референтът за министрантите към католическата епископска конференция в Германия епископ Франц Боде е заявил: „Малките министранти са утрешните зрели мисионери. Те показват, че са усвоили християнските ценности и създават образцови семейства, а някои се посвещават на душепастирска дей-

ност“.

+++ Художничката от Augsburg Изабела Майер - производителка на художествени свещи, е изработила голяма свещ за частния параклис на папа Бенедикт XVI специално за Възкресение Христово. Тя е била спонсорирана от мюнхенския банкер Тадеус Кюнел, който е заявил: „И двамата с г-жа Майер сме ревностни католици и за нас е голяма чест да подарим това художествено произведение на нашия скъп сънародник и глава на нашата Църква!“ Свещта е висока 80 см, широка - 20 см. Украсена е с 24-караторов кръст, обвита с лоза, отбелязани са годината и буквите Алфа и Омега. Цокълът е украсен с герба на папата. Това е третата свещ на художничката, подарявана папата за Възкресение Христово; първата е дарена през 2007 г., а втората - през 2008 г.

+++ Председателят на Католическата епископска конференция в Германия архиепископ Роберт Цолич е заявил, че Светият отец ще посети страната за трети път през втората половина на 2010 г.; тогава се предвижда посещение и в източногерманските провинции.

+++ На телевизионно шоу световната шампионка по ските алпийски дисциплини, германката Мария Риш е спечелила 25 хиляди евро. Тя е заявила: „Аз съм вярваща католичка и дарявам тази сума на „Каритас“ за подпомагане на бедни скиори.“

Бразилия. Най-известният човек не само в Бразилия, но и в цяла Южна Америка, бразилският католически свещеник от Сао Паулу отец Марсело Роси е бил отвлечен от похитители. След като научили кого са отвлекли, те го освободили с много прочувствени извинения. Отец Марсело е поет, композитор, музикант, певец и ревностен духовник. Със своите религиозни и народни песни той печели огромни суми от компактдискове и касети, които предава на Църквата за издръжка и благотворителни дела. При посещението на папа Бенедикт XVI в Бразилия той е композиран песен специално за него, която е станала хит в

цяла Америка. Само от тази песен са получени над сто милиона долара, които са дадени на папата за благотворителни цели.

Ватикан. Кардиналската колегия наброява 189 членове, епископите в целия свят са 4950, свещениците - 410 хиляди, монасите - 55 хиляди, монахините - 798 хиляди, дяконите - 58 хиляди, семинаристите - 118 хиляди. Общо католици са 1,4 милиарда.

+++ От 4 до 25 октомври т.г. във Ватикан ще се проведе синодът на африканските епископи под мотото „Църквата в Африка в служба на помирението, обратимянето, справедливостта и мира“. Синодът ще бъде ръководен от префекта на Конгрегацията за култа нигерийския кардинал Франсис Ариндзе.

+++ На 2 април папа Бенедикт XVI отслужи възпоменателна литургия за Йоан-Павел II, починал на 2 април 2005 г. на 84-годишна възраст.

+++ От 30 март до 1 април във Ватикан се състоя среща на високо равнище между представители на Светия престол и Китай за установяване на дипломатически отношения между двете страни. В срещата са участвали и представители на Католическата църква в Китай, подчинени на правителството и „верни“ на папата.

+++ Кипърският президент Димитрис Христофиас е бил прият от папа Бенедикт XVI. В 20-минутен разговор са били разгледани двустранните отношения. Президентът е благодарил за всестранната подкрепа от Католическата църква в острата областта на разразоването, социалната дейност и здравеопазването.

+++ Светият отец е приел над седем хиляди младежи от 18 до 28 години, участници в Доброволната младежка организация за мир, свобода, равенство и помирение, срещу омразата, равнодушието и егоизма. Тази организация в Италия наброява над 40 хиляди младежи. Папа Бенедикт XVI ги е благословил и заявил: „Бъдете винаги активни борци за мир и справедливост, аз ви подкрепям!“

И чудото стана - жена проходи след 22 години парализа

На 13 май 1989 г. папа Йоан-Павел II изрази дълбоко почитание към Дева Мария Фатимска, след като публикува декретите за героизъм и добродетели на двете братчета овчарчета, свидетели на явяванията й, и ги обяви за Раб божи. После дойде времето на чакането - да дойде чудото, което да утвърди провъзгласяването им за блажени. А то било станало на 25 март 1987 г., около 23 ч. Мария Емilia Santos, която била парализирана, молела в леглото си деветница на Жасинта Марто. Изведнък усетила как голяма топлина и мравучкане тръгват от краката и обхващат цялото й тяло. После чула нежен глас да й казва: „Седни, че ти можеш...“

След 22 години неподвижност Мария Емilia седнала за първи път. Две години по-късно, на 20 февруари, когато се честваха 69 години от смъртта на Ясина, една 60-годишна жена се изправи от инвалидната си количка и започна да ходи.

Лекарите, които са се грижили дълги години за парализираната, не могат да намерят научно обяснение за бързото и оздравяване, факт, потвърден от Конгрегацията за делата на светците.

И съвсем логично на 13 май 2000 г. във Фатима папа Йоан-Павел II провъзгласи за блажени двете пастирчета. А за обявяването им за светци има нужда поне от още едно чудо.

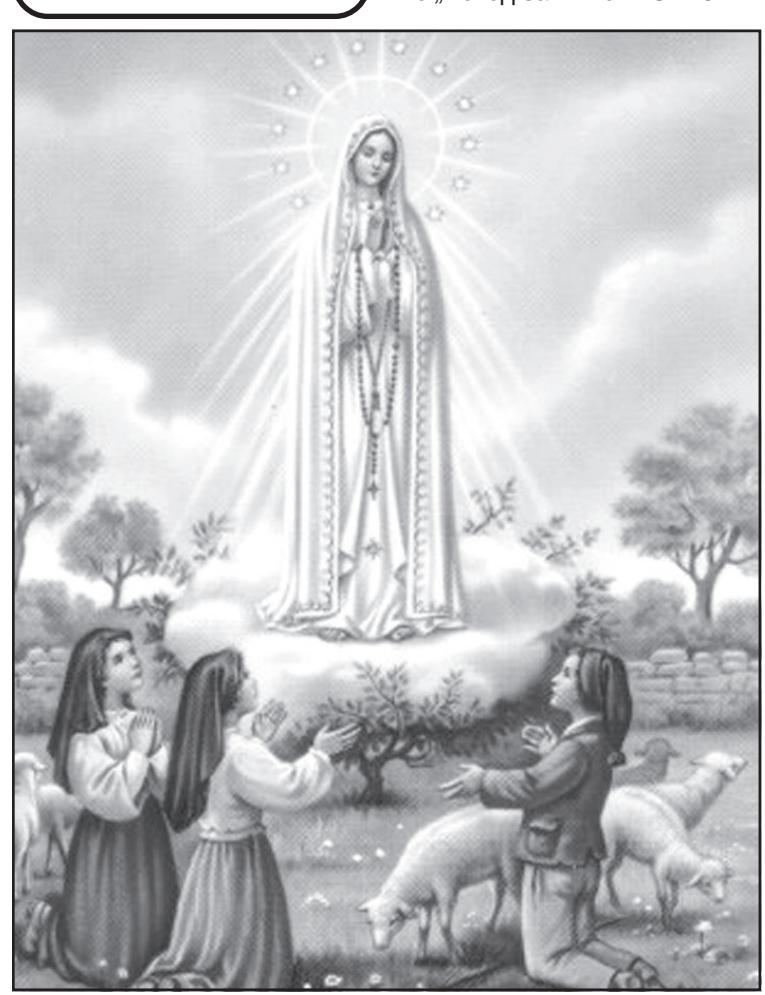
Франсишко Марто е роден на 11 юни 1908 г. в Алжустрел. Става свидетел на явяванията на Дева Мария през 1917 г. Умира на 4 април 1919 г. от пневмония.

Жасинта Марто, сестра на Франсишко, е родена на 10 март 1910 г. в Алжустрел, Фатима. Също е свидетел на явяванията на Дева Мария през 1917 г. Умира от туберкулоза на 20 февруари 1920 г.

Третата свидетелка - Лучия душ Сантуш, братовчедка на Франсишко и Жасинта Марто, е родена на 22 март 1907 г. На нея Дева Мария й се явява и след 1917 г. На 25 март 1948 г. тя влиза в кармелския манастир в Коимбра. Умира на 13 февруари 2005 г. в манастира.

По агенция ACI Prensa

Още за явленията на Дева Мария във Фатима можете да прочетете във В. „Истина-Veritas“ - бр. 11/1992 г., бр. 7/2000 г. и бр. 5/2007 г.



18 април 2009 г. - един прекрасен ден за Никополската епархия

От стр. 1

кап Петко за получаване даровете на Свети Дух.

Литургията продължи със свeta Евхаристия, като отец Койчо и отец Страхил съслужиха на олтара и причестяваха вярващите.

След причасието апостолическият нунций Януш Болонек отправи приветствие на български език и каза на нопосветените: „Горещо желая да се радвате на Божия мир, който е дихание на Свети Дух. Нека този велиденски мир се почувства в цялата Никополска епархия, във всяка енория, общност и дом. Искам да ви помоля - продължи монс. Болонек - да се отдадете докрай на Христос. Нека той ви вземе за свои приближени слуги, посветени нему без остатък, с разум и воля. Отдайте му целия си живот срещу безграничната любов и дара на тайнствената благодат.“ Монс. Болонек посъветва двамата свещеници: „Говорете на хората за Бог чрез ревностно проповядване на Божието слово, вероучението и чрез тайнствата, чрез свидетелството на живот в истина и любов. Говорете - продължи нунцият - на Бог за хората, за техните грижи и неволи. Създайте си пространство за молитва и съзерцание.“

Накрая архиепископ Болонек даде на отец Койчо и отец Страхил и на всички присъстващи благослов на Светия отец. Нунцият подари на свещениците два фелона. Тържествено беше внесен и подаръкът на папа Бенедикт XVI - два пергамента с папския благослов и богослужебните дреди, с които бяха облечени нопосветените. Тържествено бе даден и подаръкът от всички енории на Никополската епархия - богослужебни съдържания.

Празничната служба завърши с благодарствени думи от отец Койчо Димов и от отец Страхил Каваленов, които накрая дадоха своя благослов с полагане на ръцете над вярващите, дошли да ги поздравят.

Истината

VERITAS

Брой 5 (1426)
май 2009 г.

4

вят и да изкажат радостта си от това щастливо събитие не само за Никополската епархия, а и за Католическата църква в България.

Първата литургия на отец Страхил беше на 19 април в енория „Света Ана“ в с. Малчика от 11.30 ч и на нея присъства апостолическият нунций Януш Болонек.

Също на 19 април отец Койчо Димов отслужи своята първа литургия в енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран от 9 часа и след това от 15 часа в енорията във Враца.

Както каза в края на литургията ректорът на светилището отец Корадо Газбаро, тези две нови звания са плод на мъченичеството на блажения епископ Евгений Босилков и всички български мъченици, отдали живота си за Църквата в България и за нейното прекрасно бъдеще.

Росица ЗЛАТЕВА



Епископ Георги, отец Койчо, епископ Петко, отец Страхил и архиепископ Януш

Господ те призова, защото те обича...

На 18 април в Белене бяха ръкоположени за свещеници Страхил Каваленов и Койчо Димов. В проповедта си монс. Петко разказа как свещеникът Жан-Мари (Иван-Мария) Виане, когато вървял към Арс, срещнал овчарче, което помолил да му покаже пътя за бъдещата енория. Момчето попита: „Ати какво ще ми дадеш?“ На това Виане отговорил: „Ще ти помогна да научиш как да отидеш на небето...“

С този пример монс. Петко обясни бъдещата функция на двамата нови свещеници. Освен това той подчертава: „Никой не става свещеник за себе си. За да се спасят верните, трябва да има свещеник, който е длъжен да направи всичко за спасението им - дори и да даде живота си.“ Тук епископът даде пример от войната, когато в една болница тежко болен помолил да повикат свещеник, на когото да се изповядва, тъй като чувствал, че не му остава много. При него със сетни усилия отишъл свещеник, който страдал от многообразните си рани,

но въпреки огромните болки се навел към изповядващия се, дал му о прощение, след което издъхнал заедно с ранения.

„Помислете за вашия свещеник“, приканни владиката и подчертава, че енориашите и свещеникът са едно семейство.

Архиепископ Януш Болонек поздрави новите свещеници с първите думи на Христос след Възкресението - „Мир вам“, и пожела във всяка една от енориите - във Велико Търново, където отива отец Страхил Каваленов, и във Враца и Бърдарски геран - където отива отец Койчо Димов, да се почувствава Свети Дух. Монс. Болонек призовава новите свещеници да си дадат сметка, че жителите на Европа се лаизират и се срамуват да признават християнските си корени. „Смелите се изправете срещу това съвременно езичество!“, призовава нунцият и горещо препоръча на новоръкополучените „молитва и съзерцание, за да не изнемогнат по дългия път“. Освен това той приканни свещени-

ци да помнят двойственото си по-текло - факта, че са деца на родителите си и на Бог, като точно на 18 април са се родили като свещеници. Тук нунцият припомни, че по волята на Светия отец от 19 юни т.г. до 19 юни 2010 г. ще се говори специално за свещеничеството - като Година на свещеника, като ще се честват 150 години от смъртта на свете Жан-Мари Виане. В края на проповедта си архиепископ Болонек гарантira на отец Страхил и на отец Койчо, че като свещеници, на които лично е възложил ръцете си, ще ги включи във всекидневните си молитви.

В кратката си благодарствена реч отец Койчо цитира писмо на свете Атанасий, който казва: „Господ Ти призова, защото Ти обича повече от теб“; „Не мисли за своето минало, а само се моли“, и специално спомена монс. Петко Христов и покойните вече отец Горазд Куртев и епископ Самуил Джудрин. Отец Страхил пък изказа благодарности на покойните отец Франц Ноинов,

отец Цецилио и отец Алоиз Бодурски - от софийската енория „Свети Йосиф“. Той благодари и на софийската неокатекуменална общност, чиито представители бяха дошли специално за ръкоположението в Белене.

В края на деня във въздуха се усещаше силното присъствие на блажения Евгений Босилков. Неслучайно един от дяконите от София, присъствал на празника на своите събрата, възклика, наблюдавайки пейзажа около себе: „Как да не появяваш, че Бог те обича, когато виждаш тези красоти!“ Дякон Йоан си мислеше и за своето предстоящо ръкоположение за свещеник, когато с още по-голяма жар ще работи за естественото и топло отношение между енориите, които ще добият навика по-често да приемат свещеника в ежедневието си - като го канят в дома си и без специален повод, и споделят с него своите радости и неволи.

Теодора ГЕОРГИЕВА

Да живеем non stop за Иисус...

Този призив не представлява някакъв гръмък лозунг, а съвсем реална покана към всички онези, които желаят не само да следват Иисус, но и да му послетят реално всички дела от живота си. И кои са онези, ако ли не същите, които Той овласти да му служат, посвещавайки му се изцяло... Тази покана е била винаги валидна през вековете, но това, което е различното днес (поне от 150 години насам), е, че в центъра ѝ седи един много конкретен пример не само живял non stop за Иисус, а и продължаващ и до ден днешен да бъде магнетична притегателна точка за милиони хора от цял свят в потвърждение на това как един човек от плът и кръв се превърща в опорна стена на Спасителя, негов верен последовател и не на последно място - патрон на всички свещеници на земята. Сигурно вече ви е ясно, че става дума за Жан-Мари Виане (познат и като Иван-Мария Виане - б.р.), арският свещеник. Да се живее non stop за Иисус на моменти изглежда така естествено и близко, а на моменти - така сложно и далечно... Въпреки всичко арският светец успя да изживее живота си така, че и до ден днешен без съмнение да е крайъгълен камък за всички свещеници по света. И неслучайно е обявен за тихен покровител, а тази година - за година на свещениците.

По пътя на Иисус

2009 г. - можем само с радост да отбележим, че по този път насърко поеха и двама български свещеници - отец Страхил и отец Койчо, които решиха да следват Онзи, който единствен заслужава да му

се отадеш изцяло! И то в епархиата на един друг Негов служител, който не се поколеба да му отдае живота си - блажения епископ Евгений Босилков. Церемонията по ръкополагането се състоя на 18 април в красивия дунавски град Белене, в черквата „Рождение на Света Дева Мария“ и на нея присъстваха много представители на духовенството, приятели, роднини и мирияни. Литургията, сама по себе си тържествена, красива и ликуваща, отразяваше припомнатото състояние на духа на всеки, решил да поеме по пътя на Иисус и решил да му отдае всичко, което има и на което е способен, служейки му върно завинаги. Радостта, която изпълваше и продължава да изпълва сърцата, е, че двама души са решили да живеят non stop за Иисус и да бъдат Негови посланици между хората в този нелек свет. Нека да им пожелаем да бъдат изпълнени с апостолски плам в тяхното богоугодно дело, да бъдат непоколебими вестители на Божието слово! Да бъдат оръдие в ръцете на Онзи, който увисна на кръста, за да ни спаси от смъртта и всеки ден, докосвайки Го в светата Евхаристия, да бъдат все по-неразрывно свързани с Него! Завинаги! За да водят все повече и повече хора по пътя към рая, следвайки по този начин и заветните думи на Жан-Мари Виане към пастирчето: „Ти ми покажи пътя към Арс, а аз в замяна ще ти покажа пътя към рая!“ Блазе на всекиго, който срещу такъв странник по пътя си.

Маргарита ВАСИЛЕВА

Белене - София



Отец Койчо и отец Страхил дават причастие

Към колосяни

По време на тригодишното пребиваване на апостол Павел в Ефес по негово поръчение ученикът му Епафрас основава християнска община в Колос - град в малоазиатската провинция Фригия. В началото на 60-те години християнската община е подложена на изпитание. Опасността идва от три страни: синкретичната богохъдност примамва с лъжлива мъдрост, в която чудно се преплитат митовете на различни народи и доктрините на зараждащия се агностицизъм; вярващите юдеи се противопоставят на разрива със Закона; в средите на християните от Колос се появяват симптоми на нравствени недълзи. В мъдруването на лъжеучители те се вижда влиянието на елинистката философия - те приписват на небесните сили, управляващи вселената, владичеството над света, отричайки те самите върховенството на Христос. Апостол Павел не поставя под въпрос съществуването на тези сили и даже ги отъждествява с ангели на юдаизма (2, 15) с цел да покаже какво място заемат в грандиозно замисленото спасение. Те са изпълнили своето предназначение като посредници на закона. Установявайки новия ред в света, Христос Господ започва непосредствено да ги управлява. Неговата прослава в небето Го поставя над вселенските „началства и власти“, от които Той „отне силата“ (2, 15). Христос господства над целия свят вече като първороден Син и Образ на Отца; сега Той окончателно властта над света като Глава на негово творение. Той съсредоточава в Себе си всичката пълнота на живота Божи и мир в Бога (1, 13-20). Освободени от стихиите на света (2, 8, 20) чрез единение с главата Христова и приобщаване към Неговата пълнота (2, 10), християните вече не са длъжни да признават властва на стихиите и да изпълняват останелите предписания (2, 16-23). Съединени в кръщене с Христос, умиращи и възкръсващи (2, 11-13), те са членове на Неговото тяло и приемат живот от своята животворяща глава (2, 19). Църквата в своето колективно единство се явява мистично Тяло Христово, съзиждащо се и увличаващо се в Христос.

Посланието към колосиян както и посланията към ефесяни и филипяни са написани в периода на затворничество то на апостол Павел в Рим (61, 63). Истинността на това послание е удостоверена със споменаването му у свети Ириней, Тертулиан и в канона на Муратори (II в.).

Из „Библия с приложение“, 1983 г., Брюксел
Превод Ани ГЕОРГИЕВА

От стр. 1

трябва да бъдем заедно - в себе си, между нас и с Бог. Освен това в двете послания се открива т. нар. домашен код, отсъстващ в другите му послания, т.е. серия препоръки, отправени към съпрузите, към родителите и към децата, към учителите и към робите (срв. Кол. 3, 18-4 и Еф. 5, 22-6,9).

Още по-важно е да се забележи, че само в тези две послания присъства съществителното „началник“ - kefale, приписано на Исус Христос. То е използвано на двойно ниво. В един първи смисъл Христос е видян като началник на Църквата (срв. Кол. 2, 18-19 и Еф. 4, 15-16). Това означава две неща: преди всичко, че Той е управляващият, ръководещият, отговорникът, който води християнската общност като неин Водач и неин Господар (срв. Кол. 1, 18: Той е глава на тялото, сиреч на Църквата); а другото значение е, че Той е като глава, която достига до всеки дял на тялото и оживотворява всички членове на тялото, за които има грижа (всъщност според Кол. 2, 19 трябва да „...се придвижда о Главата, от Когото цялото тяло, поддържано и свързвано чрез стави и свръзки, расте“). Следователно не е само някой си, който команда, а някой, който е единен с нас, от когото произхожда силата да се действа по справедлив начин.

В двета случая Църквата е видяна като подчинена на Христос - било да за следва Неговото върховно ръководство, заповедите му, било за да приеме всички жизнени дадености, произхождащи от него. Тези заповеди не са само думи, наставления, а са жизнени сили, които идват от него и ни помагат.

Тази идея е особено развита в посланието към ефесяни, където самите служители на Църквата вместо да бъдат изпрашани от Свети Дух (както в 1 Кор. 12), са пращани от Христос възкръснал: „Той постави едни за апостоли, други за пророци, други за евангелисти, други за пастири и учители“ (4, 11). От него е „... цялото тяло, стройно сглобено и свързано чрез всички дарувани свръзки... се съзижда в любов“ (4, 16). Всъщност Христос изцяло пожела „... да представи на Себе Си спасна църква, която няма петно, или порок... но да бъде света и непорочна“ (Еф. 5, 27). С това той ни казва, че силата, с която Христос изгражда Църквата, с която Той води Църквата, с която Той дава правилна посока на Църквата, е точно Неговата любов.

Първото значение следователно е Христос като глава на Църквата - било като условие, било най-вече като органично вдъхване и оживотворяване благодарение на Неговата любов. След това с второто значение Христос е видян не само като глава на Църквата, а и като глава на небесните войнства и на цялата вселена. Така в послание към колосияни чете, че Христос, „... като отне силата от началства и власти, Той ги явно изложи на позор и на кръста възтържествува над тях“ (2, 15). По подобен начин намираме в ефесяни, че чрез възкресението Бог постави Христос „... по-горе от всяко началство и власт, сила и господство и от всяко име, с което именуват не само в този век, но и в бъдещия“ (1, 12). С тези думи двете послания ни дават едно много положително и

плодотворно послание. А то е: Христос не може да се страхува от евентуален конкурент, понеже Той надвишава всички форми на могъщество, което може да породи унижение у човека. Само Той „... ни възлюби и за нас предаде Себе Си“ (Еф. 5, 2). Ето защо, ако ние сме единени с Христос, не трябва да се страхуваме от никакъв враг и никакво нещастие; само трябва да се държим пътно до него, без да се откъснем.

За езически свят, който вървал в мир, пълен с духове - в по-голямата си част опасни и срещу които хората е трябвало да се защитават, известено за Христос се явява като истинско освобождение: този, който е с Христос, няма защо

емливо само от страна на Църквата не в смисъл, че тя незаслужено желае да се възползва от това, което не й се полага, а в друг, двоен смисъл: че Църквата признава по никакъв начин, че Христос е по-голям от нея, макар че нейното господство се разпростира и извън нейните земни граници. Всичко това означава, че ние трябва да ценим положително земните дадености, тъй като Христос ги обобщава в Себе си, а в същото време трябва да живеем в пълнота нашата особена църковна идентичност.

Освен това има един друг особен поглед, личен за тези две послания, който е виждането за „тайната“. Понякога се говори за „тайната на волята“

така: „... аз ви ревнувам с Божия ревност: сгодих ви за единичък мъж, за да ви представя на Христа като чиста девица“ (2 Кор. 11, 2). Посланието към ефесяни развива този образ, уточнявайки, че Църквата не е само годеница, но е истинска съпруга на Христос. Той, така да се каже, я придоби, плати я с цената на Своя живот, както казва текстът - „предаде Себе си за нея“ (Еф. 5, 25). Какъв по-голям израз на любов може да съществува от този? Дори повече, Той се притеснява за нейната красота - не само за тази, получена при кръщението, но и за онази, която трябва да расте всеки ден благодарение на безукорния живот, „без петно или порок“ в

да се страхува от хората. Същото е валидно и днес за езическото, защото съвременните последователи на подобни идеологии виждат света, изпълнен с опасни сили. На тях трябва да им се възвести, че Христос е победителят, както и на тези, които са с Христос, които остават съединени с него - и те не следва от нищо и от никого да се страхуват. Струва ми се, че това е важно също и за нас, които трябва да се противопоставим на всички страхове, защото Той е над всички сили, Той е наистина Господар на света.

Цялата вселена му е подчинена и се насочва към него като към истински началник. Многозначителни са думите от посланието към ефесяни, които разкриват Божия план, който е „... да съедини всичко небесно и земно под един глава - Христос“ (1, 10). По същия начин и в посланието към колосияни четем, че „... чрез него е създадено всичко, що е на небесата и що е на земята, видимо и невидимо“ (1, 16) и че „... чрез него да примири със себе си всичко, било земно, било небесно, като го умиrottвори чрез него, с кръвта на кръста му“ (1, 20). Не съществуват следователно големият материален свят, от една страна, а от друга - малката действителност на историята на нашата земя - светът на хората. Всичко е едно в Христос. Той е глава на вселената. И вселената е създадена от него, тя е сътворена за нас в мярката, доколкото ние сме единени с него. Това е рационално и лично виждане за вселената. Бих казал, че не е възможен по-универсален светоглед от този и той не подхожда към другого освен към Христос възкръснал. Христос е Вседържителят (пантократор), на когото всички неща са подчинени. Мисълта води точно към Христос Вседържител, Който изпълва абсидите на източните черкви, понякога представен седнал високо над целия свят или дори върху дъгата, за да покаже подобието си със самия Бог, на когото е седнал отдясно (срв. Еф. 1, 20; Кол. 3, 1), и всъщност Неговото несравнено служение като водач на човешките съдби.

Едно такова виждане е при-

Божия (Еф. 1, 9), а друг път за „Христовата тайна“ (Еф. 3, 4; Кол. 4, 3) или още за „тайната на Бога и Отца и на Христа, в Когото са скрити всички съкровища на премъдростта и на знанието“ (Кол. 2, 2-3). Това означава непроницаемия Божий план за предопределението на човечеството, за народите и за света. Чрез такъв изказ двете послания ни казват, че в Христос се намира изпълнението на тази тайна. Ако ние сме с Христос, дори и да не можем с разума да разберем всичко, ние знаем, че се намираме в сърцевината на „тайната“ и на пътя на истината. Той в своята цялост - а не само в човешкия си вид или само в момент на съществуване - носи в пълнота непроницаемия Божествен план за спасението. В него се открива това, което се нарича „многогоразличната премъдрост Божия“ (Еф. 3, 10), защото в „Него телесно обитава всичката пълнота на Божеството“ (Кол. 2, 9). Ето защо занапред не е възможно да се мисли и обожава Божията воля, Неговото върховно разпореждане, без да се срещнем лично с Христос, в Когото тази „тайна“ се въпълъща и може да бъде повърхностно разбрана. Можем да успеем да съзерцаваме „неизследимото богатство Христово“ (Еф. 3, 8), което надвишава всяко човешко разбиране. Не че Бог не е оставил белези от Своето преминаване, защото и Христос сам е следа Божия, Неговият най-голям белег. Даваме си сметка за „ширината и дължината, дълбочината и височината“ на тази тайна „която превъзхожда всяко знание“ (Еф. 3, 18-19). Елементарните разумни категории, изглежда, тук са недостатъчни и призовават, че много неща стоят извън нашиите разумни възможности, следва да се доверим на смирението и радостни съзерцания не само на разума, но и на сърцето. Светите отци на Църквата ни казват, че любовта разбира много повече, отколкото самия разум.

Последните думи по тази по-горе повдигната тема се отнасят към Църквата като съпруга на Христос. Във второто послание към коринтиан апостол Павел сравнява християнската общност с годеница, пишейки

своето морално държание (Еф. 5, 26-27). Оттук към общия опит за християнския брак стъпката е малка. Напротив, отправната точка не е съвсем ясна за автора на посланието - дали става дума за отношението Христос - Църква в светлината на вързката мъж и жена, или пък става дума за опита от съпружеското единение, в чиято светлина да се мисли за отношенията между Христос и Църквата. Но двета аспекта се осветяват взаимно. Ние възприемаме какво е бракът в светлината на общението с Христос и с Църквата, възприемаме как Христос се единява с нас, имайки предвид тайната на брака. Във всеки случай посланието се намира по средата между пророк Осия, който показва отношението на Бог със Своя народ (срв. Ос. 2, 4.16.21) и Виждането от Откровението, който ще проектира ескатологичната среща между Църквата и Агнеша като един радостен и бездефектен брак (срв. Откр. 19, 7-9; 21, 9).

Би могло да се каже още много, но ми се струва, че и от това, което е изложено, може да се разбере, че тези две послания са голям пример за Църквата, от който можем да се получим не само как да бъдем добри християни, но също как да станем наистина човеци. Ако разберем, че вселената е белег на Христос, ще се научим на правилно отношение към вселената с всичките проблеми за нейното запазване. Да се научим да Го виждаме с разума, но с разум, раздвижен от любов, със смирение и с уважение, които ни карат да действаме по правилния начин. И ако мислим, че Църквата е Тяло Христово, че Христос даде Себе си за нея, ще се научим как да живеем с Христос взаимната любов, любовта, която ни свързва с Бог и която прави да виждаме в другия образ на Христос, самия Христос. Да молим Бог да ни научи да размишляваме добре Свещеното писание, Неговото слово и така да се научим да живеем добре.

Възлюблен РР XVI

14 януари 2009 г.

Преоди 60 години „железният“ кардинал Миндсенти бе осъден на доживотен затвор

Кардинал Йозеф Миндсенти (познат и като Минценти) е роден на 29 март 1892 г. в малко селце в Западна Унгария. Родителите му са от немски произход. През 1920 г. е ръкоположен за свещеник. През 1941 г. е енорийски свещеник в гр. Залаегерсег. Тук започва бурният му и активен обществен живот. Става градски съветник. Строи черкви, училища, болници, основава дружества на религиозна и патриотична основа. През 1944 г. става епископ на Веспрем и активно се съпротивлява срещу нацистката окупация. През ноември същата година го арестуват. Четири месеца по-късно го освобождават, но в Унгария има вече комунистическа власт. През 1945 г. Миндсенти става архиепископ на Естергом и примас на Унгария. Започва активна борба срещу комунизма. През 1946 г. е избран за кардинал. Комунистическата власт почва яростна борба срещу Католическата църква. Всички религиозни и обществени сдружения са разтурени, католическите колежи, училища и имоти - конфискувани, а католическите духовници са преследвани, изселвани и арестувани. Кардинал Миндсенти води неравна борба. По онова време произнася прословутите си слова: „С безбожния комунизъм - никакви компромиси.“ Наричат го „железния“



кардинал. В края на 1948 г. е арестуван, нечовешки малтретиран и измъчван. Власти инсценират съдебен процес и на 8 май 1949 г. го осъждат на доживотен затвор. През 1956 г. избухва унгарското въстание, което дарява на кардинала няколко седмици свобода. Но настъпва съветската окупация. Кардинал Миндсенти се укрива и получава политическо убежище в посолството на САЩ в Будапеща, където прекарва цели 15 години - до 1971 г. Ватикан и САЩ предприемат дипломатически преговори с комунистическата власт за помилване и освобождане на кардинала. Решението е - кардиналът е помилван и освободен при условие да не изпълнява никаква политическа, душепастирска и писателска дейност. През 1974 г. папа Павел VI (1963-1978) го освобождава като архиепископ поради напреднала възраст и тежко здравословно състояние. „Железният“ кардинал е съсиран и тежко болен и на 6 май 1975 г. умира във Виена.

Кардинал Йозеф Миндсенти е реабилитиран от унгарския парламент през 1991 г. и е обявен за герой на Унгария. От 1998 г. Католическата църква открива процедура за провъзгласяването на кардинал Миндсенти за блажен.

Петър КОЧУМОВ

Първа литургия на отец Страхил Каваленов в енория „Света Анна“, село Малчика

На 19 април т.г. енория „Света Анна“ в село Малчика се възрадва на едно събитие, което не се е случвало много дълго време. Това беше първата литургия на Страхил Каваленов, ръкоположен за свещеник предния ден в Белене в светилището на блажения Евгений Босилков заедно с Койчо Димов. Литургията в неделя започна както винаги в 11.30 часа в присъствието на апостолическия нунций в България архиепископ Януш Болонек, който по стар български обичай бе посрещнат с пита и мед и в негова чест бяха пуснати два гъльба - символ на силата и свободата на нашата воля. Освен апостолическия нунций бяха дошли и много други гости: отец Алоиз, ректор на колежа „Русикум“ в Рим, по народност словенец, придружен от тридесети племенници, отец Себастиян, в момента учещ в Рим и заместник енорийски свещеник в енория „Свети Марко“ във Вечния град, отец Пламен - дългогодишен приятел на отец Страхил, в момента енорист в Швейцария, отец Фортунато и отец Ремо, домакин на празника, а също така и сестрите пасионистки. Отец Страхил се радваше - както и цялата ни енория, на присъствието на своите приятели от Италия и София, принадлежащи към движението на неокатекумените, които ние, от енорията, чувстваме вече като много близки приятели.

Литургията беше озвучена от пет китари и много хубави песни, подгответи от неокатекумениите. Проповедник беше отец Пламен, който набледна най-вече на победата на Иисус Христос над смъртта и греха. Преди края на литургията архиепископ Болонек поздрави отец Страхил за направения от него избор, изрази своята благодарност за топлия прием и каза, че за него е било чест да приеме поканата да присъства на първата литургия на отец Страхил и така да се присъеди-

ни към нашата общност за този важен момент в живота на енорията. Той отправи своя сърдечен поздрав към всички присъстващи като „епископ, брат и приятел“ - думи, които никога няма да забравим. Той ни носеше и поздрави от папа Бенедикт XVI, за когото на 19 април 2009 г. се навършваха четири години от избора му за наследник на престола на свети Петър. Монс. Януш Болонек ни увери, че папата се моли за всички нас и ни благославя и че с примера си ни наставява да направим по-живо нашето общение в Католическата и апостолска църква. Каза още, че днес, събрани около олтара на тази първа литургия на новия свещеник, ще получим от отец Страхил неговия първи благослов и че от днес нататък той ще служи на България, като поддържа и разпространява благата вест за Иисус Христос. Призова да благодарим за дара на този нов свещеник, ангажиращ наследник на българските мъченици и просветители, и да се молим да даде пълни плодове, да бъде смел свидетел на Евангелието и заедно с него да отправяме молитви за нови и добри звания за свещеническа служба на богословия народ. Монс. Болонек завърши с подарък за отец Страхил от нунциатурата и с прекрасните думи: „Нека Христос, победителят на смъртта, ада и сатана, ни позволи всекидневно да живеем надеждата на Възкресението, когато цялата природа се радва на нов живот и на блясъка на пролетното слънце!“ Последва също така и приветствие от енорийски свещеник отец Ремо. Той сподели моменти, които в продължение на една година съвместен живот и работа заедно с отец Страхил са преживели и как се чувствали като в първата християнска общност. Последвала приветствие от цялата енория и подаръци от групата на семействата и на децата от енорията; поздрав и приветствие от групата от движението на неокатекумените - ръководители на групата сподели, че отец Страхил е от 18 години в тяхното движение и че са много щастливи от случилото се и много се радват за неговото

звание, но когато е заминал да учи, много им е липсало и днес продължава да им липсва. Но те са уверени, че духом той винаги ще бъде с тях и те с него. Отец Страхил получи и подарък от групата от Италия и от София. Накрая думата взе отец Страхил, за да изкаже своите благодарности на всички хора, които са му помогнали по пътя на неговия живот и при вземането на важни решения за изпълнението на проекта на Бог, защото както той сподели: „Не избрах да поема по този път, аз бях повикан от Христос, затова ще работя за Неговия триумф.“ Първата благодарност за всичко случило се в живота му той отправи към Бог, последва благодарността му към папата заради примера, който е получил от него, към нунция - заради силата и сигурността, която е получил чрез неговото присъствие и топлите му бащински думи, към нашия епископ Петко Христов за това, че го е приел и за положените грижи за духовното му израстване, към отец Ремо - за дадената му възможност да живее и работи при него, към всички жители на енория Малчика - за оказаната от тях помощ и за организацията на празника му, към всички онези, които са поставили вътре в сърцето му първото малко семенце за Християнски живот - това са свещениците, които вече не са между нас: отец Алоиз, отец Франц, към своите родители, от които е получил дара на живота и възпитанието си и за това, че са приели неговия избор, към колегия „Русикум“, а също и огромна благодарност към неокатекуменалната общност. Денят приключи, като всички минахме да поздравим новия свещеник, като му целувахме ръцете и получихме по един стомен от него за този ден.

На добър час, отче Страхиле! Върви по пътя Му, пребъдай в истината Му и живей живота Му! Бъди Негов приближен слуга и проповядай за Него, давай тайнствата, говори на всички, които срещаш, за любовта на Бог!

Маринела БАЛЕНКОВА,
енория „Света Анна“,
село Малчика

Духовни упражнения за семейства във Варна

От стр. 1

рий и Елисавета“ - първата година, втората година - „Ана и Елкана“, а тази година в по-нов вариант „Единството на семейството“.

За да има единство в семейството, е нужно да има разбирателство между тези двама души, които в деня на своето „Да“ пред Бог са обещали да станат едно цяло, една път, без излишни предразсъдъци и без да се обръща внимание на външни фактори. На този курс бяха обстойно разяснени как виси тези външни влияния, които могат да попречат на едно семейство да изживее достойно тайнството брак. При мерно когато двамата тръгнат по различни пътища: единият върви по пътя на Бог, а други-

ят - по пътя на света, при условие че и двамата са теоретично вярващи. Има и вариант, при който и двамата вървят по Божия път, но някак не съвсем заедно, защото единият се отдава по-често на лична молитва, участва в общата молитва, а на другия му стига само неделната литургия. Тогава трябва да приемем начин на вярване. Има и много други фактори, разрушаващи единството на семейството, като например създаваните от хората кумири - телевизията и интернет, които, използвайки ги неразумно, могат да ни доведат до неговорене помежду ни и да си останем в самота и тишина при наличието на двама живи човеци, които нямат време да водят диалог помежду си. Работохолизъмът,

кариеризъмът, хобито също водят до едно такова мълчание, чрез което едно семейство, имащо проблем, едва ли би го разрешило, без да се стига до скандали, разделяния и тежки моменти. Изречени думи, които нараняват, липса на взаимно уважение, решение да нарамим другия до себе си, защото може би си мислим, че сме по-силната страна, нима това сплотява? Стари грешки и рани, споделени преди това, и уж простени? Прошката означава да забравим; ако един път сме простили, то неминуемо значи, че вече нищо не помним, значи, че за това, за което сме дали прошка, то никога не се е случвало. За да постигнем това, трябва добре да познаваме човека до себе си, а най-вече да познаваме

неговия темперамент. Не бива да правим от себе си център на света, не бива да не приемаме отговорността си към брака и децата, не бива, защото това е egoизъмът, който наранява. Не бива да допускаме и трети хора - като близки и приятели, да заемат важно място в семейството; това съвсем не трябва да го позволяваме, защото семейството се изгражда от мъж и жена, които имат деца, и друг не се споменава. А за изневярата какво да кажем... Ако не искаме да преживяваме това „явление“ изневяра, нека не я причиняваме и на другия.

Тогава да живеем тайнството брак така, както Иисус Христос е постановил. Но как да го направим, какъв е изходът? Изходът е да се върнем

към фундамента на нашето семейство - Иисус. Той ще вземе всички трудности и проблеми, които, искаме или не, всяко семейство среща по пътя си. Трябва да го преоткрием в нашия живот чрез молитва, силна вяра и още по-силно упование в Него. Той никога не ни оставя, защото много ни обича. Трябва само да се обърнем малко назад, да „използваме“ тайнството изповед, както направихме на тези духовни упражнения, да се помолим с лична и застъпническа молитва, която получихме от хората от Полша - „Любовта е дълготръпелива“.

В очакване до следващата среща на семействата.

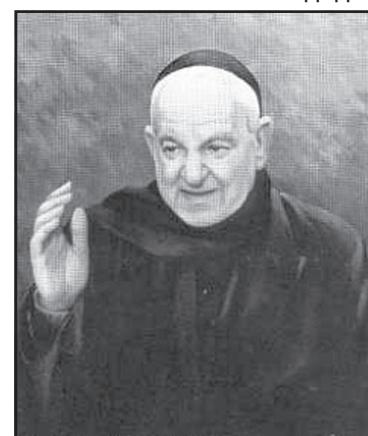
Маринела БАЛЕНКОВА

Свети Жорж Прека и Мирският кармил

За поредицата от разкази за забележителни личности на Кармила през XX век избрахме и историята на мирския свещеник и член на Третия ред на кармилския орден - Жорж Прека (1880-1962). В този светец на Католическата църква мистика и действие съживителстват съвършено. За дедата му красноречиво говорят оставените над 140 книги и публикации, както и създадено от него общество от лаици, посветени на катехизиса. Църквата помни тази мистична душа, потопена в кармилската духовност. Кармилът е неговият път към светостта. Отец Жорж е роден в Ла Валета, столицата на Малта, съвсем близо до светилището на Дева Мария от планината Кармил. Израства в семейство на вярващи и според семейната традиция още като дете получава кармилския нарамник. Решението му да стане свещеник идва логично и след като завърши семинарията, е ръкоположен на 22 декември 1906 г. Разказват за чудното застъпничество на свети Йосиф при едно негово тежко заболяване през този период. За разлика от крехкото си здраве обаче, младият свещеник носи силна вяра и неизточима енергия да извещава на света Словото Божие.

Преподаването на катехизис за него е от първостепенно значение. Дори приготвя материали за основаване на общество от дякони, които да бъдат постоянно в помощ на епископите в преподаването на катехизис. Написва на латински статута на тази формация и възнамерява да изпрати материалите на папа Пий X. През 1907 г. започва своята мисия - катехизирането на вярващите. Събира около себе си група млади хора, обучава ги в християнските ценности, води ги в съзнанието за безкрайната Божия любов към човека. Тази група офортира сърцевината на бъдещото Общество на християнската доктрина. Това е асоциация от мирни в целибат - неженени, посветени на катехизиса и наричани обикновено MUSEUM (съкращение от Magister Utinam Sequatur Evangelium Universus Mundus - Учителю, нека целият свят следва Евангелието). Живеят скромно, в молитва и часове, посветени на формиране във вярата, което по-късно да предадат на събрата си. През 1910 г. се разкрива и женски клон на обществото. Днес отец Жорж се счита за пионер в насырчаването на апостолата на миряните по време, когато той е бил „запазена територия“ за свещениците и монасите. Неговата идея изпреварва с 60 години документа Apostolicam actuositatem на II ватикански събор на същата тема.

Отец Жорж посвещава целия си живот на образоване във вярата на децата и младежите, извършвано от високо подгответи миряни. В основата на неговата духовност е тайната на Въплъщението. Думите „И Словото стана път“ са емблематични за създаде-



ното от него общество както и за целия му живот. Свещеник с високи цели, той не се задоволява с малко. Неговият хоризонт е светостта. И той я следва с практиката на всеки свой ден. Една събрана в себе си и дълбоко мистична душа, която търси единствено Бог - това е отец Жорж във всеки миг от живота си, отец Жорж - верен син на Светата Дева от планината Кармил, чийто нарамник винаги носи и чийто пример следва. Този път го отвежда в мирския клон на Кармила, където постъпва през юли 1918 г. Година по-късно, на 26 септември, дава обети и взима монашеското име на блажения Франко от Сиена. Следва неговия пример в добродетелта, споделя неговото съзнание за грешната си човешка природа. Така се привързва към семейството на кармилитаните, че вече се подписва с монашеското си име. Отдава се на Мирския кармил, посвещавайки енергията си на разпространение на кармилската духовност. На първо място той я споделя с членовете на създаденото от него общество, от които изисква не само да носят кармилския нарамник, но и да разпространяват тази духовност сред хората.

В знак на признателност за любовта му към Светата Дева от планината Кармил и за неизточимата му енергия да разпространява кармилската духовност той бива накрая причислен към братята от кармилския орден от генералния настоятел на ордена отец Килиян Линч през 1952 г. Остава край отците кармилитани в градчето Света Венера до края на живота си - 26 юли 1962 г. Почитат го като светец на нашето време, споменът за него продължава да живее в Малта. Обществото, създадено от него, има свои клонове в Австралия, Судан, Кения, Англия, Албания, Перу.

Провъзгласен е за блажен от папа Йоан-Павел II на 9 май 2001 г. Делото по неговата канонизация завършва папа Бенедикт XVI на 3 юни 2007-а. Тогава той се обръща към вярващите от Малта с думите: „Свети Жорж Прека е първи канонизиран син на ваша

та земя. Това е вашият втори учител във вярата след апостол Павел.“

Животът му е свидетелство, че е верен син на Кармила, живял в близост и единение с Божията любов и по примера на Светата Дева вършил Божията воля в служба на своите събрата и на всички хора. В същото време отец Жорж е и доказателство, че Мирският кармил е път към светостта и за мирските свещеници - нещо, което е залегнало още в увода на правилото на Третия ред.

В подкрепа на този пример нека припомним един момент от историята на Мирския кармил в България. Малко след идването на сестрите кармилитки в София се основава група от лаици, които формират Мирския кармил в България. В тази група се включва и отец Игнати Христаков - мирски свещеник, който отива не просто да помогне на новосформираното братство, а да живее заедно с него монашеските обети и кармилската духовност. Постъпва в Мирския кармил и му отдава сърцето си до края на живота си. Изпращат го във вечния му път с кармилската дреха според изричното му желание.

Отец Жорж е забележителен с яснотата, с която поставя проблема за образование по вероучение. За него папа Бенедикт XVI казва: „Жорж Прека бе свещеник, изцяло отаден на евангелизацията чрез проповед, писано слово, духовно ръководство, отслужване на тайнствата, но преди всичко чрез примера на собствения си живот.“ Той предава на хората познанието за вярата заедно със съзнанието за безкрайната Божия любов към тях. Любов, която очаква тяхната взаимност. С настъпването на света на високите технологии проблемът за катехизирането на вярващите не става по-малък, а по-скоро се задълбочава. Към решаването на тази огромна задача отец Жорж тръгва с увереността на човек, който се опира на Бог. Тук мистичната му душа черпи сили от живата вода на Извора. Прекрасното е, че търси и намира при извора на планината Кармил. „И Аз ви въведох в земя плодородна, за да се храните от плодовете й и от благата ѝ“ (Иеремия 2, 7). Земята на Кармил, която от времето на първите отшелници е край извора на пророк Илия на планината Кармил (наричан от местните хора „долина на поклонници“), с течение на времето се превръща във вътрешно мистично пространство, в което душата търси единение с Бог и намира „извор“ на жива вода. Този „извор“ братята и сестрите от Кармил носят в душите си вече повече от осем века. И така, събрани в молитвата, те съумяват през времето на тази дълга история да бъдат винаги вътре в живота на Църквата от своеото време. Свети Жорж Прека е само още едно красиво доказателство за то-

Ирен ЦИБРАНСКА, OCDs

Енория Трънчовица и нейният скромен принос

Католическата енория в село Трънчовица по писмени сведения се счита за основана през 1622 г., когато за неин първи свещеник е назначен Петър Буди. Основна заслуга за този исторически преход към вярата на част от тогавашното население по българските земи е на мисионар Петър Солинат (1565-1623 г.), босненец от гр. Тузла. През 1595 г. Петър Солинат в качеството си на визитатор заедно с още няколко свои сънародници францисканци идват и усрдно работят сред католиците в Чипровци, Клисура, Железна и Копиловци.

През следващата 1596 г. той е в Рим, за да изясни пред папа Климент VIII благоприятните условия за работа сред това население. Уверен в неговата преданост, през 1601 г. папата го назначава за епископ. В това си качество той

периодически посещава Рим и докладва на папата за хода на покръстването, започнало в селищата в Северна и най-вече в Северозападна България. Един от многото ръкописи във Ватиканската библиотека ни съобщава за седмото поред посещение на епископа при папата - с дата 1 април 1622 г., и това е вероятно съдовната година за началото на енория Трънчовица. Точно година по-късно - на 4 април 1623 г., епископ Петър Солинат умира.

Тези обстоятелства като предпоставки вероятно са допринесли за историческия път, който поема енорията в Трънчовица.

Началото на енорията е по-

то Италия изпраща извън пределите си през 1781 г., се знае, че идват и служат в енория Трънчовица, с което се поставя началото на мисията на пасионистите в Никополската епархия. Много са свещениците пасионисти, служили в енорията по няколко десетилетия: първият енорист Петър Буди - 20 години; отец Тавлин Лепари - 30 години; отец Йероним Пицканела - 40 години; отец Евгени Валенте - 30 години; отец Рихард Хоффман - над 25 години. Всеки от енористите - със своите предани помощници и силно вярващи християни - е оставил за поколения напред траен спомен в енорията и богата материална база.

Трънчовица се е гордеела с двете големи черкви, двуетажната масивна сграда на енорийския дом, стопански и складови постройки.

Наред с преданите свещеници, служили в енорията, но дошли от Босна, Германия, Италия, Холандия, Белгия, Швейцария и други страни на Европа, Трънчовица е имала своите добре подгответи духовници.

Отец Иван Павлов, завършил Илирийските колежи в Рим и Лорето и съученик на епископ Филип Станиславов е служил над 45 години. Отец Павел Драганов - трети поденорийски свещеник, служил от 1650 до 1659 г. Матей (Медакович) Ръждилович, дванадесети поред енорийски свещеник, служи от 1787 до 1796 г.

Свещеник Александър (Луко) Лазарски е последният свещеник, родом от Трънчовица, но не е имал възможността да служи в родното си село. Той е роден на 8 април 1909 г. Учи в родното си село, в семинарията в Свищов, а в Холандия завърши богословие заедно със своя съвипускник Богдан Койчев от Трънчовица, който не е ръкоположен по неизяснени причини, а по-късно изчезва в Италия. На 1 януари 1928 г. Луко дава първия си обет и приема името Александър. Ръкоположен е за свещеник на 7 юли 1935 г. На 29 септември 1936 г. той отслужва първата си литургия в родното си село. Отец Александър последователно служи в Асеново, в Лъжене (днес Малчица). Става поддиректор на семинарията в Свищов, а след това директор на семинарията на отците пасионисти в Русе. Неговият висок интелект и дарби го отвеждат в Рим, където специализира богословски науки, а ръководството го назначава за съветник на главния настоятел на пасионистите в България.

След тежко заболяване и сложна операция в София отец Александър умира на 16 август 1948 г. Погребан е в родната Трънчовица. През тази година се навършват 100 години от рождението му.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица



Отц Александър Лазаров (1909-1948) тавено 25 години преди учредяването на Никополската епархия (1647 г.) и тя става първо седалище на нейния епископ Филип Станиславов. За този период на енорията е писано по много поводи, а за Трънчовица това са събития с подчертан принос, който не може да бъде пренебрегнат. Затова в летописа й е записан Първият църковен събор на енорията, проведен през 1650 г. В селото е построено първото училище, за него е съставена и отпечатана първа печатна книга на новобългарски език „Абагар“.

За първите мисионери, отците пасионисти Франческо Ферари и Джакомо Спиранди, ко-



Болницата в Шишли - общ изглед



Отците Иван Николов и Димитър Богданов - последна литургия
в параклиса на болницата, 1969 г.

През 1838 г. по случай годишнината от канонизацията на своя основател свети Викенти от Паула (1581-1660 г.) милосърдните сестри викентинки пристъпват към разширяване на територията на дейността си и основават мисии в Османската империя в помощ на отците лазаристи. И през 1839 г. две викентинки пристигат в Истанбул, където откриват първото девическо училище, след време прераснато в девическия колеж „Saint Benoit“, съществуващ и днес. Изненадващо за мнозина, училището привлича многобройни възпитанички. Успоредно с учебното дело и при увеличен състав сестрите насочват усилията си и в посока на медицинското обслужване на населението, като основават скромен лазарет. В онези времена здравната система в империята е на много ниско ниво, както се изразяваме днес. Поради тази причина напълно естествено звуци свидетелството на един съвременник. Той ни уверява, че лазаретът всекидневно е посещаван от над 150 пациенти: турци, арменци, евреи, българи, гърци (какъв космополитен град и в онези години е бил Истанбул), нуждаещи се от преглед, лечение, превързане на рани, ваксиниране. Неоспоримо доказателство за доверието, на което се радват милосърдните сестри. В анализ на обществото им четем: „Местното население счита сестрите, тъй свети, тъй мили, тъй всеотдайни, за способни да излекуват и най-бездадечно болните.“

И това не е всичко! Благодарение на Божието провидение в лицето на благочестиви католици в Истанбул те развиват и каритативна дейност, като на най-бедните пациенти раздават безплатно лекарства, дрехи, храна, дърва за огрев. И така в продължение на двадесетина години - до началото на Кримската война (1854-1855 г.) пък и след примирието, когато мисията на милосърдните сестри добива международна известност. През тази кръвопролитна война те поемат медицинското обслужване на ранените турски и съюзнически войници, дори на пленените руски бойци, за кое-

Една болница в Истанбул

то свидетелства благодарствият адрес на княз Демидов (1812-1880 г.) до генералната предстоятелка на милосърдните сестри. Освен войниците, починали от раните си и върлуващите тифус и дизентерия, смъртта покосява и 24 сестри. От тях Августина-Мария - 30-годишна, Мария-Тереза - 40-годишна, и Катерина Бертран - 31-годишна, са погребани във Варна. След края на войната сестрите продължават мисията си в османската столица, поемайки обслужването на френската болница в квартал „Таксим“ в покрайнините на града, днес един от централните площи на Истанбул. Сградата на болницата съществува и днес и се използва от френската консулска служба.

Като израз на признателност към милосърдните сестри за проявените от тях героизъм и всеотдайност към ранените османски войници по време на войната сultan Абдулмеджит (1839-1861 г.) вместо с ордени за храброст дарява геройните с обширен терен в Шишли - едно от извънградските тепета на тогавашния Истанбул, с изглед към Босфора, азиатския бряг и Скутари. Именно върху този терен преди 150 години сестрите пренасят скромната болница от „Таксим“. През следващите години около нея изникват като гъби след дъжд сиропиталище, девическо училище, детски ясли, занаятчийско училище, при-



Отец Иван Николов с племенничките си, 1968 г.

юти за душевно болни с отдели за мъже и за жени, както и старчески домове. Голяма част от терена се използва за зеленчукова и овощна градина, за стопански двор - един образцов производствен комплекс, който отчасти осигурява средства за безплатно обслужване на болни, сираци, възрастни хора.

И тук както през началните години на мисията провидението не изоставя сестрите. В списъка на дарителите фигурират имената на сultanите Абдулмеджит, Абдулазиз и Абдулхамит, австро-турската императрица, краля на Бавария, краля на Франция, Дунавската плавателна компания, архиепископа на Кюолн, майката на вицекраля на Египет, министъра на външните работи на Франция и много други не толкова известни лица. Днес

болницата в Шишли е считана за една от престижните в Истанбул. Посветена от самото начало на „Notre Dame de la Paix“ (Света Богородица на мира), тя е известна и до днес като Fransiz Lape Hastanesi - френската болница „Лапе“.

След това кратко историческо изложение читателят ще си зададе въпроса - какво ме засяга историята на някаква болница в Истанбул? Въпросът би могъл да бъде основателен, ако пренебрегнем факта, че в Истанбул все още съществуват български следи от историческите събития, свързани с 18 декември 1860 г., и че сме в навечерието на 150-годишнината от тези събития. Тогава на основателния въпрос този факт дава още по-основателен отговор.

И тъй, следа с българско присъствие е и болницата La Paix (Lape hastanesi) в Истанбул. В нея са изпълнявали християнския си дълг на братолюбие милосърдни сестри българки, дошли от Македония след I световна война. Ще спомена някои от тях: Тереза, Жозефина, Анна, Пенка, Розалия (леля на Кирил Диманов) и др., всички те ученички на сестра Августина, малтийка по народност, всеотдайна българофилка и наградена лично от цар Фердинанд с орден „За гражданска заслуга“. Дейността на сестрите викентинки в Шишли е продължение на карита-

тивната и образователната мисия на техните съсестри сред българите в Македония и най-вече в Солун в унисон с мисията на отците лазаристи. Именно в енорийската черква на този град отец Иосиф Алоати получава вдъхновението за основаване на Обществото на сестрите евхаристинки, български клон на Обществото на милосърдните сестри викентинки. Българското присъствие в болницата „La Paix“, респективно в Истанбул, се затвърждава и от служението на двама архимандрити: отец Иван Николов, от 1935 до 1968 г. архирейски наместник и енорийски свещеник за българите католици от източн обред в черквата-майка „Пресвета Троица“, измinal последната права от дългия си земен път, заобиколен от грижовността на милосърдните сестри българки (виж в. „Истина-Veritas“, юли 2004 г.) и отец Димитър Богданов, дългогодишен преподавател в колежа „Saint Benoit“, капелан в болницата, както и последен енорист на няколко българи католици от източн обред в черквата-майка „Пресвета Троица“ (виж в. „Истина-Veritas“, май 2004 г.). Ще припомня, че като подготовка за честването на 150-ата годишнина от единнинето на част от българите с Католическата църква Негово високопреосвещенство епископ Христо Пройков, апостолически екзарх и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, през 2008 г. начало на група свещеници от поверената му епархия посети свързаните с историческите събития места в Истанбул и отслужи тържествена архиерейска литургия в черквата-майка „Пресвета Троица“ в съслужение на придружаващите го свещеници и в присъствието на апостолическия викарий на Истанбул монс. Луи Пелатр.

И ако днес - успоредно с неспирния и буен поток на годините - някои видими свидетели на българско присъствие в Истанбул са вече избледнели или дори изчезнали, то за щастие на поколенията този неспирен и буен поток на годините, макар и неоткликнал на повика на поета Ламартин: „O temps, suspends ton vol!“ - „О време, прекрати своя полет!“ е подвластен на историята, тази вечна спътница на човешката памет.



Отец Иван Николов, заобиколен от сестрите българки
в болницата, 1968 г.

**Към католическата младеж в България
И към всички, които желаят да се присъединят
Девет месеца молитва за младежите
в България и в целия свят**

Да бъдем светлината на света...

Осма година

От април до декември

Юни 2009 г.

Да се молим за младите християни - по примера на свете апостол Павел да живеят вярата си с огнена ревност.

Какво означава да си млад и християнин? Апостол Павел също е бил млад, когато среща Истината, която носи на човечеството Надеждата.

Саул, младеж на около 25 години, убеден в правотата на Закона, гони с огнена ревност млади християни като нас, но става чудо и той проглежда. Тогава разбира своята грешка и напълно се обръща. Тази огнена ревност се насочва в проповядване и разпространяване на истинската Надежда. Ние гоним временната надежда, но тя не ни стига. Определено не са отворени очите ни. Това е истината. Нужен ни е лъч светлина не за да ни заслепи - понеже сме достатъчно слепи - но за да срещнем Истината. Трябва ни огън в сърцата или една искра, която да запали огъня в нас. Нуждаем се от смелостта на апостол Павел, която да прогони нашия страх. Ние сме изпълнени със страх. Малко време, което отделяме, за дасе помолим, ние използваме, за да се страхуваме, а се страхуваме, защото надеж-

дата в нас не е истинска. Молитвата е искрата, която ще запали огъня на Надеждата, която гони апостола на Благата вест. Тази Надежда ще ни помогне да се справим със страха да не изгубим Надеждата, защото този, който е открил Исус, никога няма да загуби Надеждата.

Моля се на Бог да ни помогне да запалим огъня.

Моля се да ни дари поне с малко от силата и ревността на апостол Павел.

И нека не забравяме нашата цел - Надеждата. „Ако целта е толкова голяма, че да оправда усилията по пътя“ (Spe Salvi), ние трябва да я гоним с огнена ревност. Нека, когато усетим, че искрата в нас угасва, си спомним за огъня на свете Павел. Молитвата нека бъде винаги с нас!

Молитва към свети Павел
Славни свети Павле,
Апостоле, изпълнен с усърдие,

Мъченик от любов към Христос,
дай ни дълбока вяра,
непоклатима надежда,
огнена любов за Господа,
за да можем да кажем заедно с теб:

„Вече не аз живея, а Христос живее в мен.“

Помогни ни да станем апос-

толи,
които служат на Църквата с чиста съвест,

свидетели на Неговата истина и красота
сред мрака на нашето време.

Заедно с теб възхваляваме Бог, наш Отец,
„на Него е славата в Църквата и в Христос
през всички векове на вековете.“

Амин.
Година на свети Павел
29 юни 2008 - 29 юни 2009

В светлината на трета светла тайна - Иисус проповядва Царството Божие и призовава към покаяние

Отче наш...
Радвай се...
Слава на...
Блажени Евгений, Камен,
Павел и Йосафат, мъченици
за вярата - бъдете светлина
за нас!
Свети Йоане, Предтеча
Господен, моли се за нас!

**Младежко молитвен
движение NIKA**

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Елеонската планина

Пред апостолите Иисус „... представи Себе Си жив след Своето страдание... и говореше за царството Божие; ... ще приемете сила, кога слезе върху ви Дух Светий; и ще Ми бъдете свидетели... до край-земя. И като рече това... Той се подигна, и облак Го подзе изпред очите им... Тогава те се върнаха в Йерусалим от планината, наречена Елеон, която се намира близо до Йерусалим...“ (Деян. 1, 3-12). Елеонският хълм

или маслиновата гора носи името си от голямото богатство

то, е висок 809 м.
До завоюването на хълма от

Израел в Шестдневната война през 1967 г. маслиновата гора е принадлежала на Йордания. Днес в полите на хълма се налива еврейско гробище. Тук са и християнските църкви „Dominus flevit“ (Плачещият Господ) и „Pater Noster“

(Отче наш). От туристически и поклоннически интерес тук е и маслиновата гора (маслиновият лес) с много стари маслинови дървета, датиращи от Христово време. От маслиновите градини - Елеонският хълм, се открива богата панорама към стария град Йерусалим с Тамплиерската планина и скалния дом.

Веска КОЧУМОВА



во на маслинови градини. Това е едно възвишение на североизток от Тамплиерската планина пред портите на Йерусалим. Този хълм е разделен от града чрез долината Кедрон. Най-високата част на хълмистата верига достига 827 м, а така нареченият Възнесенски връх в маслиновата градина - мястото, откъдето Христос се възнесъл на небе-

(Отче наш). От туристически

Писмо до папа Бенедикт XVI

Ваше Светейшество,

Поздравявам Ви от името на всички богослови в България. Ние, които сме събрани на среща на всички богослови, 26 март 2009 г. в Пловдив, където апостолският екзарх в България и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България Негово Високопреосвещество Христо Пройков прочете Вашето писмо, отправено към епископите на Църквата, в което Вие говорите за трудните моменти, които изживявате в този момент.

Всички богослови в България Ви уверяваме в нашата близост в молитвата и като белег отслужихме света литургия за Вас и Вашите намерения. Желаем да Ви благодарим за Вашето петрово служение в Католическата църква и за кураж, с който следвате Иисус, нашия Господ, Който бе разпънат и възкръсна за нас.

Съединени в Христос с наследника на Петър, ние Ви уверяваме в нашата непрекъсната молитва и пожелаваме една свята Пасха.

Петър ЦВЪРКАЛ, председател на Конференцията на настоятелите и настоятелките на монашеските общности в България

Писмо от срещата на богословите в България Виж стр. 2

Католическото присъствие на африканския континент



По територия Африка е третият континент след Азия и Америка. Тя заема 20,3 на сто от земната повърхност на планетата. Според демографските изследвания, предоставени от ООН през 2005 г., населението на континента е било 922 011 000 души или 14,15 про-

же да се обясни както с нейния демографски растеж, така и с успехите на евангелизацията. Забелязва се също и увеличаване на званията. Регионалната семинария на Западна и Източна Нигерия е най-голямата в света - с 1100 кандидати за свещенство. Африкански студенти представляват една пета от общия брой семинаристи в Америка.

Католическата църква в Африка е организирана в 42 епископски конференции. В шест от тях са включени структурите на повече от една държава. Всички епископски конференции са членове на Симпозиума на епископските конференции на Африка и Мадагаскар (SECAM), в който поместните църкви са обособени по региони. През септември, в навечерието на Синода на епископите на Африка, ще се проведе пленарната асамблея на SECAM.

Днес Църквата в Африка е изпратена пред множество вътрешни и външни предизвикателства. Призована е да даде конкретни отговори на растящата евангелизация, що се отнася до структурите и възпитанието. Африканските епископи осъзнават, че не е достатъчен само растеж. Нужно е той да върви заедно с „качество“ на вярата и това изисква хора, подгответи и подходящи за тази мисия.

Твърде много са също и икономическите, социалните и политическите проблеми, с които Църквата в Африка трябва да се бори. Тя трябва да се съобразява и с войните, и с различните етнически, национални или мултинационални конфликти, с нарушаването на човешките права, които се сблъскват с безразличието на международната общност. Именно поради това африканската Църква повече от всяка има нужда да разшири и



Икона на камерунската
Дева Мария

цента от цялото население на Земята. Според същите изследвания през 2010 г. то ще достигне 1.032 013 млрд. или почти 15 на сто от населението на нашата планета. Тези данни се отнасят за 54 държави на територията на Африка.

Броят на католиците през последните години е нараснал с 3,1 на сто, процент, който е по-висок от този на демографския растеж на континента (2,5 на сто). Очаква се до 2050 г. три африкански страни да влязат в списъка на 10-те държави с най-много католици - Конго, Уганда и Нигерия. Разпространяването на католицизма в Подсахарския регион през ХХ век е определено като един от най-големите мисионерски успехи в историята на Църквата. От 1,9 милиона католици през 1900 г. в края на 2000 г. те наброяват 139 милиона. Увеличението в Африка мо-

9
ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1426)
май 2009 г.

Обучение за аниматори в Мостар

През март в Мостар, Босна и Херцеговина, се проведе втората част от обучителния семинар за аниматори. Тази инициатива бе част от регионалния проект за развитие на „Каритас“ по енории и за насърчаване на доброволчеството. Поводът бе, че 2010 г. е Година на Европа за борба с бедността, а 2011 г. - Година на доброволците. В обучението участваха представители от България, Босна и Херцеговина, Македония, Косово, Сърбия, Черна гора и Словения. Семинарът беше открит от директора на епархиия „Каритас“ - Мостар.

Обучаваха ни специалисти от „Каритас“ - Италия. По време на заниманията бяха разгледани основните етапи в процеса на анимирането в общността.

Участниците бяха настърчени да използват новите знания и умения, придобити по време на обучението, в контекста на двете години (2010 г. - за борба с бедността, и 2011 г. - на доброволците) за изготвяне на стратегии в своите енории.

Росица МАРИНОВА

На стр. 12

Китай Икуменическата общност „Тезе“ започна разпространението на сто хиляди екземпляра на Библията

Библиите са отпечатани като „отговор на нуждата на китайските християни“. Съобщението бе дадено от фрер Алоиз, приор на икуменическата общност. Инициативата предвижда разпространението на един милион Библии в страната. Разпространението на първите 100 хиляди екземпляра е започнало на Рождество Христово, съобщи агенция SIR. Просветителският акт е в контекста на „Операция надежда“, с която общността „Тезе“ подкрепя хората,

**10 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 5 (1426)
май 2009 г.

По Радио Ватикан

Послание на папа Бенедикт XVI за 46-ия Световен молитвен ден за звания, 3 май 2009 г.

Почитаеми събрата в епископството и свещенството, скъпи братя и сестри!

По повод Световния молитвен ден за свещенически и монашески звания желая за приканя целия Божи народ да размишлява върху темата „Доверието в Божието начинание и отговорът на човека“. Безспорно ехти в Църквата призвът на Исус към Неговите ученици: „Затова, молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“ (Мт. 9, 38). Молете се! Настоятелният апел на Господ подчертава, че молитвата за званията трябва да бъде безспорна и изпълнена с вяра. Само ако е подхранена с молитвата, християнската общност може да има в действителност „поголяма вяра и надежда в Божествената инициатива“ (Sacramentum Caritatis, 26).

Свещеническото и монашеското звание са съставна част от специалния Божествен дар, който се вплита в необятния милосърден и спасителен план на Бог за всеки човек и за цялото човечество. Апостол Павел, когото честваме по особен начин през юбилейната година, посветена на него, пишейки на християните от Ефес, подчертава: „Благословен да бъде Бог и Отец на Господа нашего Исуса Христа, Който ни благослови в Христа с всяко духовно благословение от небесата, както и ни избра чрез Него, преди да се свят създаде, за да бъдем свети и непорочни пред Него с любов“ (Еф. 1, 3-4). В универсалния призив за святост ясно се отличава особеното начинание на Бог, с кое то Той избира само някои, за да следват по-отблизо Неговия Син Исус Христос и да Му бъдат служители и привилегировани свидетели.

Божественият учител лично призова апостолите „И отреди от тях дванайсет, за да бъдат с Него и да ги разпраща да проповядват, и да имат власт да церят болести и да изгонват бесове“ (Мк. 3, 14-15); те, от своя страна, присъединиха към себе си други ученици, верни сътрудници в мисионерската дейност. По този начин, откликвайки на призыва на Господ и послушни на делото на Свети Дух, многобройна армия от свещеници и богопосветени лица през вековете се

намиращи се в трудни условия. Разходите по отпечатването на Библията са поети от общността „Тезе“, а хартията е дарение от Библийския съюз.

Китайското издание, реализирано от издателство Nanjing, включва също въведение и бележки, според превода на францисканска традиция „studium biblicum“ (научна институция в Йерусалим, занимаваща се с изучаването и преподаването на Светото писание и археологията на страните, описани в Библията, основана през 1901 г. по идея на францисканските отци, които са духовни пазители на Светата земя). Предвижда се другите 900 хиляди екземпляра да бъдат разпространени в Китай през 2009 и 2010 г.

По Радио Ватикан

Хостиите - светото причастие

Латинската дума hostia - хостия, означава жертва. В първите години тя символизира Христос, Който чрез смъртта Си на кръста стана изкупителна жертва и се превърна в Агнец Божи - невинна жертва. По-късно хостия се наричат даровете (най-вече хлябът и виното), които се дават пред олтара за отслужване на Евхаристията, като знак на Тайната вечеря и на думите на Христос: „Това е Моето Тяло и Моята кръв“. Около IX век християните са получавали само „жертвен хляб“ във форма на обикновени малки хлебчета. При разчупването им обаче се ронели доста трохи и затова започнало пригответо на тънки бели обли колелца от безквасен хляб, които свещеникът освещавал

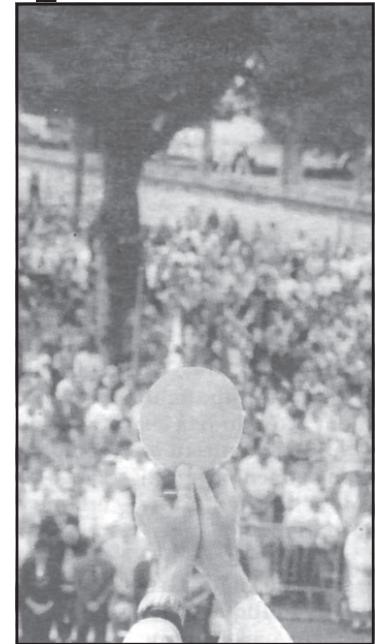
при Евхаристията за причествяване на богомолците. Според католическата доктрина след като свещеникът по време на литургията вдигне бляата хости и произнесе Христовите думи „Това е Моето Тяло...“, хостията става Тяло Христово.

При поднасяне на причасите към вярващите свещеникът

казва „Тялото Христово“, а ние отговаряме „Амин“.

Осветените причасия, които не са раздадени, се съхраняват в дарохранителницата и могат да се дават на болни. Те свидетелстват за реалното присъствие на Христос на това място и в такъв вид, приканвайки вярващите към съзерцание, размишление, поклонение и обожаване!

Веска КОЧУМОВА



говорност, свободният отговор на човека към Бог се превръща във „взаимна отговорност“, отговорност „в“ и „със“ Христос по силата на действието на Неговия Свети Дух; превръща се в общение с Онзи, който ни прави способни да носим много плод (Йн. 15, 5).

Емблематичен човешки отговор, изпълнен с доверие в Божественото начинание, е благородното и окончателно „Амин“ на Девицата от Назарет, произнесен със смирене и решително приемане на Божествения план, съобщен й от небесния пратеник (Лк. 1, 38). Нейното безусловно „да“ ѝ позволи да стане Божията Майка, Майката на нашия Спасител. Мария - след това нейно първо „да бъде волята Ти“ - трябваше да го повтори още много пъти до кулмиацион-

„Доверието в начинанието на Бог и отговорът на човека“

во задължение е да поддържаме с непрестанна молитва този зов на Божественото начинание в семействата и енориите, в движенията и в асоциациите, занимаващи се с апостолат, в религиозните общности и всички сфери на епархийния живот. Трябва да се молим, за да може целият християнски народ да расте във вярата към Бог, убеден, че „Господаря на жетвата“ не ще спре да иска от някои да посветят свободно своето съществуване в служба на Неговото спасително дело. От онези, които са призвани, се изисква внимателно вслушване и способност за разграничаване, щедро и всеотдайно приемане на Божествения план, сериозно задълочаване на това, което е присъщо на свещеническото и монашеското звание, за да отговорят по сериозен и убеден начин...

Като съзерцаваме евхаристичната тайна, която изразява по върховен начин свободния дар на Бог в Лицето на Неговия единствен син за спасението на човеците и пълното и покорно приемане от Христос да пие докрай „чашата“ на волята Божия (Мт. 26, 39), по-добре разбираме как „доверието в Божието начинание“ оформя и дава стойност на „отговора на човека“. В Евхаристията -

вят неразбирателствата и преследванията (Рим. 8, 35-39).

Съзнанието, че сме спасени чрез Христовата любов, която бива подхранвана посредством светата литургия във вярващите и преди всичко в свещениците, не може да не предизвика доверчиво отдаване към Христос, който даде живота си за нас. Да вярваме в Христос и да приемаме Неговия дар, означава да се поверим на Него с благодарна душа, присъединявайки се към спасителния му план. Само по този начин „призваният“ изоставя всичко и се поставя в служба на Божествения учител; тогава започва плодоносен диалог между Бог и човек, една тайнствена среща между Божията любов - която зове, и човешката свобода - която отговаря чрез любовта, чuvайки в дълбините на своята душа ехото от думите на Исус: „Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъда“ (Йн. 15, 16).

Тази „любовна прегръдка“ между Божественото начинание и отговора на човек присъства също по възхитителен начин в званието за богопосветен живот. II ватикански събор напомня „Евангелските

Евангелието, превърнало се за тях в училище за святост. Също и днес много хора извързват този труден маршрут на евангелско съвършенство и осъществяват своето звание с изповядването на евангелските свети. Свидетелството на тези наши братя и сестри - както в манастирите за съзерцателен живот, така и в конгрегациите за апостолски живот - напомня на Божия народ „тази тайна на Царството Божие, която е действаща в историята, но все още е в очакване на нейното пълно осъществяване в небесата“ (Vita Consacrata, 1).

Кой може да се счита за достоен да приеме свещеническото служение? Кой може да прегърне богопосветения живот, уповавайки се само на своите човешки ресурси? Необходимо е още веднъж да се подчертава, че отговорът на човек към Божествения повик не се изразява в боязливите сметки на мързеливия слуга, който от страх скрива под земята поверените му таланти (Мт. 25, 14-30), а в безусловното приемане на призыва Господен, както направи Петър, който - без да се колебае - хвърли отново своите мрежи, доверявайки се напълно на Неговата дума (Лк. 5,5). Без да се отказва от личната от-

ния момент на разпятието на Исус, когато „стоеше до кръста“, както отбелязва евангелист Йоан, съпричастен на жестокото страдание на неговия невинен Син. Именно от кръста Христос ни дава Мария като майка, на нея той ни повери като чеда (Йн. 19, 26-27), майка преди всичко на свещениците и на богопосветените лица. На нея желая да повери всички онези, които чувстват Божия повик, за да се отправят по пътя на свещенството и на богопосветения живот.

Скъпи приятели, не се обезкуражавайте пред трудностите и съмненията; доверете се на Бог и следвайте вярно Христос и ще бъдете свидетели на радостта, която извирва от съкровеното общение с Него. По примера на Дева Мария, която поколенията наричат блажена, защото е повярвала (Лк. 1, 48), вложете цялата духовна енергия за осъществяването на спасителния план на Небесния отец. Събирайте във вашето сърце - като Мария, способността да се удивляват и да обожавате Онзи, Който има властта да прави „велики неща“, защото Свято е Неговото име (Лк. 1, 49).

(със съкращения)
По Радио ВАТИКАН

Библия - GSM

Представи си - какво щеше се случи, ако употребявахме Библията така, както употребяваме нашия GSM?

И ако винаги носехме Библията в джоба си или в чантата...

И ако я гледахме във всеки момент през деня...

И ако се връщахме да я търсим, когато сме я забравили у дома или в службата...

И ако я употребявахме, за да изпратим SMS-чета на своите приятели...

И ако приемахме, като че ли не можем да живеем без нея...

И ако я подарявахме на децата...

И ако я ползвахме, когато пътуваме...

И ако я взимахме в опасни случаи...

А Библията има и редица предимства. За разлика от

GSM-а:

- тя не губи връзката, „активирана“ е на което и да е място;
- не трябва да се притесняваме от изчерпване на кредитта, защото Иисус вече е платил цената и кредитът е без край;
- най-хубавото е, че връзката не се разпада, а зареждането на батерията е за векове.
- Търсете Господа, когато може да Го намерите; призовавайте Го, когато е близо (Исайя 55, 6).
- В Библията можем да намерим и някои номера при специални случаи:
 - когато си тъжен - набери Йоан 14;
 - когато някой говори лошо за теб - набери псалм 26;
 - когато си изнервен/а - набери псалм 50;
 - когато си загрижен/а -

бери Матей 6, 19. 34;

- когато си в опасност - набери псалм 90;
- когато Бог изглежда далечен - набери псалм 62;
- когато твоята вяра има нужда да бъде активирана - набери послание към евреи 11;
- когато си сам/а и те е страх

- набери псалм 22;
- когато си груб и критичен - набери първо послание към коринтиани 13;
- за да научиш тайната на щастието - набери послание към колосянци 3, 12-17;

- когато се чувстваш тъжен/а и сам/а - набери послание към римляни 8, 31-39;
- когато желаеш мир и почивка - набери Евангелие от Матей 11, 25-30;
- когато светът изглежда велик от Бог - набери псалм 89.

Получих този указател със специални телефонни номера и ми се струва хубаво да го споделиш и ти с хора като теб.

Запиши в твоя тетрадка някои от тези номера. Те могат да бъдат ВАЖНИ в който и да е момент от твоя живот!!!

Програма на папа Бенедикт XVI в Светата земя

Ватиканският пресцентър оповести официалната програма на поклонничеството на папата в Светата земя, което ще се проведе от 8 до 15 май. Светият отец ще посети месата, „осветени от земния път на Иисус“, и ще изпроси „скъпоценния дар на единението и мира в Близкия изток и целия свят“, както самият той се изрази на 8 март преди молитвата Ангел Господен. Папското поклонничество ще премине през Йордания, Израел и палестинските територии.

8 май. Папа Бенедикт XVI пристига в Йордания в 14.30 часа. След официалната церемония по посрещането на международното летище в Аман той ще посети центъра „Regina Pacis“, а след това ще направи визита на добра воля на йорданския крал в кралския дворец.

9 май. Посещение на древната базилика в планината Нево, откъдето Мойсей вижда Обещаната земя; след това в близкото селище Мабада папата ще благослови основния камък на университета към Латинската патриаршия. При завръщането си в Аман той ще посети музея на Хашемитите и джамията „Ал Хюсеин Бин-Татал“, където ще се срещне с мюсюлмански духовни водачи, с дипломатическия корпус и ректорите на йорданските университети. Следобед ще отслужи вечерната молитва заедно със свещениците в мелкитската гръко-католическа катедрала „Свети Георги“.

10 май. 10.00 ч - литургия на градския стадион в Аман. Обяд с патриарсите и еписко-

пите в латинския викариат. Следобед в центъра Bethany beyond - на брега на р. Йордан, Светият отец ще благослови основните камъни на католически черкви от латински и от гръко-мелкитски обред.

11 май. С официална церемония папа Бенедикт XVI ще



отлети от Аман за Тел Авив, където ще пристигне в 11.00 часа на летище „Бен Гурион“. Там ще отправи първото си слово на израелска земя. Папата ще бъде приет от президента на страната в президентския дворец, а следобед ще посети мемориала за жертвите на Холокоста „Яд Вашем“. Вечерта е предвидена среща с различни организации за междурелигиозен диалог, която ще се проведе в центъра „Дева Мария“ от Йерусалим.

12 май. Денят е посветен на междурелигиозния диалог. На Площада на джамиите в Йерусалим Светият отец ще посети Храма на Скалата и ще се срещне с главния мюфтия. След това ще посети Стената на плача и ще се срещне с двамата равини на Йерусалим в седалището на главното равинство. По обяд ще измоли молитвата „Царице небесна“ заедно с католическите духовници, отговарящи за Светата земя в горницата на Йерусалим и ще посети конкatedралната черква на католиците от латински обред. Следобед папата ще

има и кратка среща с генералните консули в Йерусалим, която ще се проведе в седалището на апостолическа делегация, а след това ще отслужи литургия в Кедронската долина в Йерусалим.

13 май. Папа Бенедикт XVI ще посети палестинските територии във Витлеем, а на Площада на яслата ще отслужи литургия, на която ще произнесе проповед. Следобед ще посети Пещерата на Рождество, като визитата ще има частен характер. Освен това ще посети и болницата за деца на „Каритас“ и бежансия център „Айда“; покъсно ще бъде приет от президента на Палестинските територии в президентския дворец във Витлеем.

14 май. Назарет е последният етап от визитата. От 10.00 часа папа Бенедикт XVI ще отслужи литургия на рътлината, където Христос е заведен, за да бъде хвърлен от нея (Лк. 4,29-30). Следобед ще се срещне с израелския министър-председател в ма-настира на отците францисканци, които са духовни пазители на Светите места. След това в светилището на Благовещението ще поздрави духовните ръководители на Галилея. Вечерта Светият отец ще отслужи вечерните молитви заедно с епископи, свещеници, богословети и пасторални деятели в горната базилика на Благовещението.

15 май. Преди да отпътува за Рим, папата ще участва в икуменическа среща, която ще се проведе в Тронната зала на главното седалище на Гръко-православната патриаршия в Йерусалим. След нея той ще посети Божи гроб, където ще произнесе слово, а непосредствено след това и Арменската патриаршеска апостолическа черква „Свети Яков“, която е и последният етап от поклонничеството на папа Бенедикт XVI по стъпките на Иисус.

По Радио ВАТИКАН

Част втора Глава втора Сакраментално обслужване на пасхалната тайна Член 1 Извършване на църковната литургия II. Как се извърши? Светите образи

1159 Свещеният образ, или литургичната икона, представлява главно Христос. Тя не може да представи невидимия и недостижим Бог; въплъщението на Сина Божи освети една нова „икономия“ на образите: „Някога Бог, Който нямаше нито тяло, нито форма, не можеше по никакъв начин да бъде представен в образ. Но сега, след като Бог стана видим в пътта и след като живя между хората, мога да създам образ на това, което Бог даде да се види от Себе Си. С открито лице ние съзерцаваме славата на Господа“ (Sanctus Iohannes Damascenus, De sacris imaginibus oratio 1, 16: PTS 17, 89 et 92 (PG 94, 1245 et 1248)).

1160 Християнската иконография представя чрез образ евангелската вест, която Светото Писание предава чрез Словото. Образ и Слово се изясняват взаимно:

„Пазим без нововъведение всички с писание или без писание установени за нас църковни предания, едно от които е за иконописта. То е съгласно с проповедта на евангелската история и служи за уверение в истинското, а не въображаемо въплъщение на Бога Слово и за други подобни ползи. Защото, когато едни неща се показват чрез други, те несъмнено се уясняват едно чрез друго“ /Concilium Nicaenum II (anno 787), Terminus: COD p. 135/.

1161 Всички знаци на литургичната служба се отнасят за Христос: дори свещените образи на светата Майка Божия и на светците. В действителност те означават Христос, Който се прославя в тях, и показват „големия облак свидетели“ (Евр. 12, 1), които продължават да участват в спасението на света и с които ние се единяваме, особено в извършването на тайнствата. Чрез техните икони човекът, създаден „по образ Боги“ и накрая преобразен „по негово подобие“ /Вж. Рим. 8, 29; I Йоан. 3, 2/, се открива на нашата вяра, откриват се дори ангелите, въглавени в Христос: „Следвайки от Бога внушено то учение на светите наши отци и преданието на Вселенската църква (пък знаем, че тя е на Духа Свети, Който пребърда в нея), с пълна достоверност и грижливо изследване определяме: честните и свети икони, нарисувани с шарки и направени от дребни камъчета и от друго годно за такава работа вещество, да се поставят тъй, както изображението на честния и животворящ Кръст, в светите Божии църкви, върху свещени съсъди и одежди, на стени и на дълски, в къщи и по пътища - както иконите на Господа, Бога и Спасителя нашего Иисуса Христа, и на непорочната владичица наша свята Богородица, така също и на всички свети и преподобни мъже“ /Concilium Nicaenum II, Definitio de sacris imaginibus: DS 600/.

1162 „Красотата и цветовете на образите подбуждат моята молитва. Цветните картини вълнуват погледа ми, развеселяват сърцето ми като гледката на цъфнала ливада, и малко по малко вливат в душата ми прославата на Бога“ /Sanctus Iohannes Damascenus, De sacris imaginibus oratio I, 47: PTS 17, 151 (PG 94, 1268)/. Съзерцаването на свещените образи заедно с размисъла над Божието Слово и пеенето на литургичните химни е в такава хармония със знаците на богослужението, че отслужваната тайна се запечатва в паметта на сърцето и се изразява след това в новия живот на вярващите.

III. Кога се извърши? Литургичното време

1163 „Нашата майка Светата Църква счита за свой дълг да чества спасителното дело на своя божествен Годеник чрез свято възпоменание в определени дни през цялата година. Всяка седмица, в деня наречен „Господен“, тя възпоменава Възкресението на Господа, което чества още веднъж годишно, когато тържествено чества и преблаженото Страдание на Пасхата. Тя разкрива цялата тайна на Христос в продължение на годината... Като възпоменава по този начин тайната на Изкуплението, тя открива на вярващите богатствата на добродетелите и заслугите на своя Господ, така че тайните да се предадат като присъстващи през цялата година, а вярващите да се докоснат до тях и да се изпълнят с благодатта на спасението“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 102: AAS 56 (1964) 125/.

1164 Още от времето на Моисеевия закон Божият народ е имал установени празници, като се почне от Пасхата, за да възпоменава чудните дела на Бога Спасител, да му въздава благодарения, да увековечава спомена и да поучава новите поколения да съобразяват поведението си с тях. Във времето на Църквата от Пасхата на Христос, изпълнена един път завинаги, до нейния завършек в Божието Царство литургията, извършвана в определени дни, е цяла белязана от новостта на тайната на Христос.

1165 Когато Църквата отслужва тайната на Христос, се произнася една особена дума на молитвата: „Днес!“, като отзук от молитвата, на която я научи нейният Господ /Вж. Мат. 6, 11/, и на призыва на Светия Дух /Вж. Евр. 3, 7-4, 11; Пс 95, 8/. Това „днес“ на живия Бог, където човекът е призван да влезе, е „Часът“ на Иисусовата Пасха, която отива отвъд цялата история и същевременно я води.

Из „Катехизис на Католическата църква“



Пресконференция на Бенедикт XVI в самолета за Африка

На самолета от Рим за Камерун папа Бенедикт XVI бе придвижжен от личната си свита и от над 50 журналисти. На всички въпроси той отговори последователно и обобщено: „Със своето религиозно и морално послание Католическата църква внася съществен принос за преодоляване на глобалната икономическа и финансова криза, която е причинена до най-голяма степен от етичен дефицит в структурите. Икономиката не може да функционира ефективно, ако не носи в себе си етични елементи. Социалното учение на Католическата църква е мощен фактор за преодоляване на икономическата криза. Финансовата криза е причина да отложа заплануваната социална енциклика. Искахме да я публикуваме, но точно тогава „избухна“ тази криза.“

Във връзка с глобалния СПИН проблем - това коварно заболяване не се побеждава с раздаване на презервативи, даже проблемите могат да се задълбочат! Ние сме солидарни с болните и бедстващите. Няма организация, която да се бори по-активно от Католическата църква срещу СПИН в световен мащаб, особено в Африка. За борба срещу това смърт

тоносно заболяване наистина са необходими много средства, но това не е достатъчно. По-важното тук е правдивото, истинското морално поведение и специалното внимание към болните. Единствената алтернатива - най-безопасната при тази сексуална разпознаност - е формулата: възпитание, разум, морал, въздържание до брака и вярност в брака!

Добре съм запознат с традиционните религии в Африка, трудностите с нахлуващите секти и борбата срещу корупцията. Католическата църква и тук е солидарна с бедстващите африканци и се бори за мир и справедливост.

И накрая, на смях ме избива от някои ваши медийни твърдения, че живея във Ватикан изолиран и самотен! Аз всеки ден се срещам с приятели, сътрудници, шефове на ватикански служби и епископи, така че нямам време даже да почивам!

А сега да помолим Всевишния да ни закрия и да помогне да извършим полезна мисия в Африка! Благодаря ви! Бог да ви благослови!

Петър КОЧУМОВ

В своята неделна молитва Ангел Господен на 29 март папа Бенедикт XVI обобщи своето посещение в Камерун и Ангола. Той каза, че посещението му е помогнало да разбере реалността в Църквата в Африка в многообразието на изявите и предизвикателствата, които тя намира пред себе си... Папата изрази признателността си към мисионерите: „Красиво е да се види плодът на тяхната любов към Христос и дълбоката признателност, която християните изпитват към тях.“

Директорът на Ватиканския пресцентър отец Федерико Ломбарди, йезуит, подчертава, че папата е предал едно послание на надежда за Африка, насычавайки нейните народи да бъдат лидери на свое собствено развитие, без да компрометират стойностите на човешкото достойнство. Папата адресира големи въпроси от африканската действителност като истинско развитие и прогрес, международна солидарност, включително търговски и политически връзки, които помагат на развитието, които са вдъхновени от равнопоставеност, справедливост и откровеност, които не подхранват частни интереси или корупция.

По време на престоя си в Ангола от 20 до 22 март Светият отец предложи християнска перспектива на развитие в серия от разговори. Признавайки материалната бедност, която е засегнала милиони в тази част на Африка, папата заяви, че хората трябва сами да поемат въдачеството в тяхното икономическо развитие. Той допълни, че това може да бъде блокирано от корумпирани правителства, несправедлива дисциплинация на жените, липса на структура в семейства живот и наличието на повърхностни поверия. За да помогне на това, добави папата, правителството трябва да защищат хората от ударите на алчност, насилие и вълнения

Радост и чувство на святост са двата аспекта, с които народите в Африка впечатлиха Светия отец

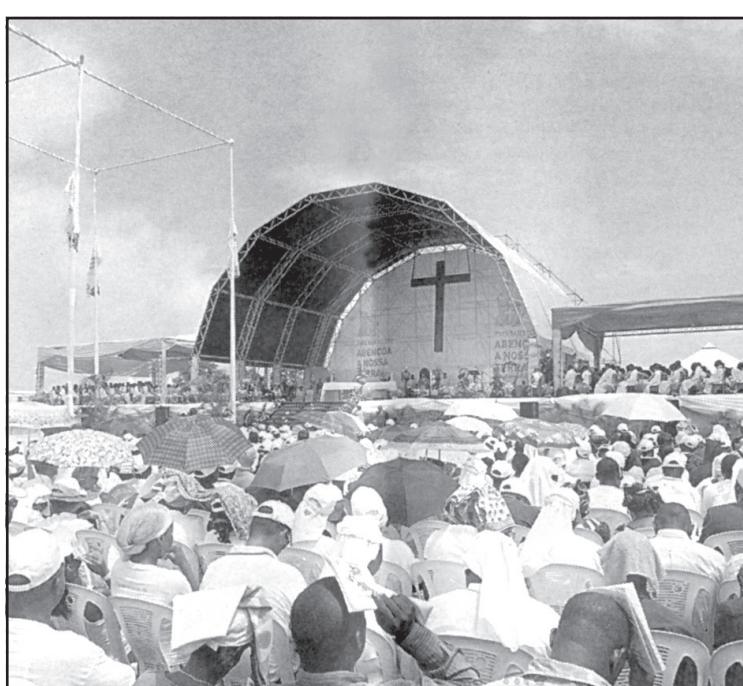
жителства“. Светият отец също спомена магьосничество и повърхностните традиционни поверия като препятствие, което трябва да бъде преодоляно, ако Африка иска да напредне.

Папа Бенедикт XVI завърши посещението си в Африка с отслужване на литургия за един милион вярващи, подчертавайки отново в своето послание, че Африка с всички свои проблеми е континентът на надеждата.

За повече детайлни репортажи посетете линковете на <http://www.ewtn.com/vnews/headlines.asp>

Те предаваха практически всяка стъпка на Светия отец в Африка. Предлагат също и богата информация от католическия свят.

Матей ПРОТИЧ



Католическото присъствие на африканския континент

От стр. 9

да утвърди ролята на миряните според призыва на Йоан-Павел II при едно от посещенията му на континента. Не на последно място измежду множеството предизвикателства за тази Църква са исламът, петдесетниците и множеството традиционни религии, присъстващи на континента.

Многообразието от религии е присъщо за Африка. Исламът, втората най-разпространена религия, се среща предимно в северните части на континента - в резултат на арабското завладяване през Средновековието. В тях е застъпено сунитството. Значителна част от населението изповядва местни религиозни вярвания и култове към духове, предмети и явления. В Бенин вуду-магията е със статут на официална религия. Религиозното разнообразие в континента и политическите граници, прокарани на неетническа основа, са в основата на редица военни кървави конфликти, съществуващи развитието на африканския континент през най-новата му история.

По Радио ВАТИКАН

„Осерваторе Романо“:

Ватиканският „Осерваторе Романо“ отново се връща на темата за думите на папата за СПИН-а на брифинга на път за Камерун в статия, озаглавена „Цифрата на истината“ (23.III.2009 г.). Авторът Лучета Скарафа подчертава как един от най-престижните европейски всекидневници „Daily Telegraph“ е имал съмненията да пише, че по темата

Мисията на папата е да казва истината

за презервативите Светият отец има право. В краткия си коментар папа Бенедикт XVI бе казал, че „проблемът със СПИН-а не може да се разреши само с пари“, въпреки че са необходими, и „с раздаването на презервативи“; нужно е една „хуманност в сексуалността или духовно и човешко обновление, което да насочи към нови взаимоотношения“. „На Запад - пише ватиканският официоз - превантивните кампании се базират изключително на използването на презерватива, като по този начин се премахва задължението да се влияе върху поведението на хората.“ Така нареченият

прогрес на сексуалната революция не трябва да се дискутира; даже в Африка, където е очевидно дори само ако се видят данните на Световната здравна организация, че само раздаването на презервативи не помага за премахването на епидемията. Дори списанието „Science“ - продължава „Осерваторе Романо“ - призна през 2004 г., че най-успешната част от програмата срещу СПИН в Уганда „е промяната в сексуалното поведение“. Цитира се точно и направената оценка: „Намаляването на броя на сексуалните партньори и въздържанието сред младите вместо употреб-

бата на кондом са важни фактори при намаляване на заразяването с вируса HIV.“ „Много западни страни - отбележва ватиканският всекидневник - не искат да признаят истината в думите на папата и поради икономически причини - презервативите имат цена и фармацевтичната индустрия е доволна, докато въздържанието и верността са безплатни. От друга страна, в западните страни се боят да признаят, че Църквата има право относно сексуалното поведение, което може да означава отстъпване от чисто хедонистичното удоволствие от секса, което се смята за важно заво-

евание на нашата епоха. Презервативът се превърнася над неговите качества да защитава от СПИН, тъй като позволява на модерното човечество да продължава да вярва в себе си и в своите принципи, създавайки впечатление за контрол на ситуацията, без да променя нищо. Именно защото засягат тази невралгична точка, думите на папата бяха толкова силно атакувани. Но Бенедикт XVI, който знае това много добре - завършва статията на „Осерваторе Романо“, - остана верен на своята мисия - да казва истината.“

По Радио ВАТИКАН